

bez
milosti

LISA JACKSON

bez
milosti

LISA JACKSON

2017

Copyright © 2010 by Lisa Jackson
Translation © 2010, 2017 by Jakub Volný

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu WITHOUT MERCY,
vydaného nakladatelstvím Kensington Books, New York, 2010,
přeložil Jakub Volný
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Lukáš Foldyna
Korektura: Hana Bončková, Iveta Muchová
Sazba písmem Minion Pro: Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání druhé
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v srpnu 2017

ISBN 978-80-7498-225-5

*Pro Hannah,
která navěky zůstane v mém srdci.*

Poděkování

Psaní knihy je týmovou prací a já bych tímto chtěla poděkovat několika členům svého týmu, kteří na románu skutečně tvrdě pracovali. V první řadě Rosalindě Noonanové a Johnu Scognamigliovi za to, že nad knihou strávili oba spousty hodin. Dále pak všem z firmy Kensington Publishing za skvělou spolupráci. A samozřejmě Nancy Bushové, Kenu Bushovi, Alexi Craftovi, Matthewu Croseovi, Niki Croseové, Michaelu Croseovi, Kelly Fosterové, Darrenu Fosterovi, Kenu Melumovi a své agentce Robin Rueové. Chtěla bych samozřejmě poděkovat i dalším, ale tito mě napadli ze všeho nejdříve.

Poznámka autora

Neexistuje žádná Internátní škola svaté Alžběty ani úřad šerifa, pod něž by tahle škola spadala. V horách jižního Oregonu je ale jedno pohádkové místo, kam jsem děj knihy umístila. Lokalita tedy skutečná je. A rozhodně stojí za to ji navštívit...

Kapitola 1

„Pomoc... Dobrý Bože, pomoz mi...“ Její hlas se změnil v zoufalý nářek, který však přehlušovaly tóny známé písničky a rytmické kapání vody. Nikdo ji nemohl slyšet.

V uších jí duněl tlukot vlastního srdce. Julia Farentinová, bosá a oděná jen do noční košile, pomalu mířila k pokoji, odkud přes závěsy zakrývající francouzské okno prosvítalo slabé namodralé světlo.

„Rychle... Není moc času...“

Zprvu chtěla zavolat, pak si to však rozmyslela. Potichu se kradla po studených dlaždicích. Srdce jí svírala děsivá předtucha. Měla pocit, jako by se za dveřmi skrývalo cosi temného a zlého.

Opatrně otevřela dveře do místnosti a nahlédla dovnitř. Pohovku ve tvaru písmene L a velké křeslo ozařovalo tajemné světlo televizní obrazovky.

Z reproduktorů právě zněla píseň Michaela Jacksona o Billie Jean.

A kromě melodie ještě: *kap, kap, kap...*

Tak hlasitě!

Jako dunění hromu v hlavě sužované pronikavou bolestí.

Bosou nohou šlápla do teplé tekutiny. Okamžitě sklopila hlavu. Pohled jí padl na nůž, který držela v ruce. Z jeho dlouhé čepele kapala krev. Přímo do rozšiřující se rudé kaluže na zemi.

Co to...?

Chtěla vykřiknout, nepodařilo se jí však vydat jediný zvuk. Když se otočila k francouzskému oknu, zahlédla svého otce, jak bezvládně leží na zemi hned vedle konferenčního stolku.

„Pomoz mi, Julie,“ zašeptal. Sotva pohyboval rty. Vzhlédl k ní. Na čele měl velkou ránu, na bílé košili se mu rozlévala karmínová skvrna.

Z koutku úst Ripa Delaneyho vytékal úzký rudý pramínek. Rty křivil v nevyřčené otázce: „Proč?“

Vyděšeně se zadívala na svou ruku ulepenou od krve. Začala křičet...

„Je tři čtvrtě na osm, venku nám teploměry ukazují tři stupně nad nulou. Během dne se ale bude teplota zvyšovat a po poledni bychom se mohli dočkat báječných deseti stupňů Celsia! Jinak nás dnes čeká spíše chladný a deštivý den, v dopoledních hodinách nás mohou zastihnout bouřky. A teď k situaci v dopravě...“

Julia se s trhnutím probudila.

Srdce jí divoce bušilo, třeštila jí hlava. Hlas zprávaře v rádiu ji šťval. Praštila dlaní do budíku a zachvěla se. Teplota v ložnici se blížila nule. Okno měla otevřené dokořán, dovnitř se dral ledový vítr, o střechu bubnoval déšť.

„Sakra,“ ulevila si polohlasem. Promnula si oči a zahrnala vzpomínky na děsivý sen do nejzazší komůrky své paměti. Zadívala se na hodiny a otráveně zamručela. Zapomněla si přeřídít budík.

Vstala a nechtěně vzbudila svého kocoura, který doposud spokojeně spal na druhém polštáři. Zvedl šedou hlavu, protáhl se a zívł, přičemž odhalil bílé, jako jehly ostré zoubky. Julia si vzala z nohou postele župan a přehodila ho přes sebe. Na sprchu jí nezbude čas.

Opláchla si tedy jen rychle obličej. Na jazyk si hodila dvě tablety silného prášku proti bolesti, sklonila se ke kohoutku a zapila je několika mocnými loky vody. Nacpala se do upnutých džínů a hodila přes sebe velké tričko. Na hlavu si nasadila starou kšiltovku s logem basketbalového týmu portlandských Blazers. Pak se podívala po klíčích. Prohledala kabelku i kapsy kabátu, který na sobě měla včera.

Jen co si je přibalila, zazvonil jí mobil. Ležel v nabíječce hned vedle postele.

Otevřela ho. Z displeje se na ni dívala tvář její sestry Shay.

„Kde jsi?“ chtěla vědět Shay.

„Už jsem na cestě.“

„Tak pospěš, už tam skoro jsme.“

„Cože? Už?“ Julia se natáhla po botě a otočila se opět k hodinám. „Jak to? Myslela jsem, že vyrážíte až v devět.“

„Volal pilot. Prý se k letišti blíží bouřka nebo co... Musíme odletět dříve.“

„Sakra! Tak ho zkus zdržet.“

„To nemůžu. Nechápeš to? Je to pravda, Julie,“ řekla Shay. Z hlasu jí zmizel obvyklý vzdor. „Eddie se mě chce skutečně zbavit.“

To bylo trochu teatrální prohlášení, pomyslela si Julia. Shay to tak ale nejspíš skutečně cítila.

Rychle si zavázala sportovní boty a řekla: „Tak přemluv ji, ať ještě počká.“

„Ty ji přemluv,“ opáčila do telefonu sestry. V následující vteřině už Julia v telefonu zaslechla hlas své matky. „Podívej, Julie, nemá smysl se se mnou dohadovat. Už jsem Shayle vysvětlila, že poletíme, až to pilot uzná za vhodné. K letišti se prý blíží bouřka, takže musíme vyrazit o chvíli dříve.“

„Mami, počkej. Nemůžeš ji přece jen tak odvléct...“

„Ale to si piš, že můžu! Je nezletilá, zodpovědná jsem za ni já. Nikdo jiný. Mám navíc soudní příkaz. Podívej... O tomhle jsme se bavily už dříve, nehodlám o tom znovu diskutovat. Tečka.“

„Ale...“

„Bud' pojede do internátní školy, nebo ji zavřou zpátky do pastáku. Tohle je její poslední šance, Julie! Soudce sám řekl, ať si vybere. Tak si vybrala. Stejně tak si předtím vybrala, že se bude tahat s tím gaunerem kriminálnickým a podílet se na trestné činnosti. Její kluk už tolik štěstí neměl. On nemá žádného zazobaného papínka, který by mu zaplatil právníka. Wolf potáhne rovnou za mříže. Pevně věřím, že jen díky tomu má Shayla šanci vymanit se z jeho vlivu.“

„Počkej...“

Spojení se však přerušilo. Julia si sedla na postel a rozhlédla se po své neuklizené ložnici. Dělal si starosti. Nemohla uvěřit, že matka skutečně odváží Shaylu do vzdálené internátní školy pro problémovou mládež v nějaké zapadlé díře. Vyběhla ze svého bytu a málem se srazila se sousedkou paní Dixonovou, která jí nesla ze schránky provlhlé noviny.

Letmo ji pozdravila, skočila do svého volva a zamířila k Washingtonskému jezeru, k místu, odkud měly hydroplánem odletět do Školy svaté Alžběty v jižním Oregonu. Adresu jí Edie dala teprve včera.

Julia jela, jak nejrychleji mohla, měla však smůlu. Dálnice připomínala spíše jedno velké parkoviště. Jako by si každý, kdo ve státě Washington vlastní auto, řekl, že nejlepší způsob, jak trávit den, je sedět v autě na ucpané silnici. Navíc hustě pršelo. Předním sklem, z něhož stěrače usilovně odháněly proudy vody, se zadívala na řadu koncových červených světel před sebou. Hlava ji stále bolela. Zabubnovala nervózně prsty do volantu. Rychlejší cestu k Washingtonskému jezeru však neznala.

Dopravní špičky chytávala pravidelně v Portlandu, když ještě pracovala na Batemanově střední škole. Loni v červnu tam však o místo přišla a na zácpy rychle zapomněla. Při svém současném povolání servírky v restauraci 101, luxusním podniku na nábřeží, se domů vracívala až v noci, a špičce se tak pokaždé vyhnula. Což byla jedna z mála výhod její současné práce.

Špatnou náladu jí nedokázalo rozptýlit ani rádio a zběsile mávající stěrače jen rozjitřovaly její nervozitu. Nestihne to. Shay odletí, aniž by se stačila rozloučit. A Julia s tím nebude moci nic udělat. V tomhle případě byla zcela bezmocná dokonce i Edie. Rozhodnutí soudu znělo jednoznačně: Shay musí na převýchovu.

Rozmrzele přeladila na stanici, kde se pouštěly skladby z osmdesátých let, mezi kterými reportérka Brenda přinášela informace o dopravní situaci. Mluvila ale tak rychle, že

LISA JACKSON

Julia musela vynaložit veškerou svou pozornost, aby jí vůbec rozuměla.

Ani dopravní zpravodajství však Julii trn z paty nevytrhlo.

Podle všeho byly zacpané snad všechny dálnice v jejich časovém pásmu.

„Do háje... Zatraceně,“ mumlala a co půlminutu se dívala na hodiny na přístrojové desce. Bylo osm sedmnáct. Samotný vrchol každodenní dopravní špičky. Musí se dostat do přístavu do půl deváté, jinak už Shay nezastihne. Vyhodila blinkr a zamířila do řady aut, která mířila k mostu Evergreen Point přes Washingtonské jezero.

Řidič tiráku ji pustil před sebe. Julia mu poděkovala úsměvem a zamáváním, když se však zařadila do odbočovacího pruhu, málem ji naboural řidič černé toyoty. Na poslední chvíli dupla na brzdu.

„Idiote!“ ulevila si a zapojila se mezi auta. V tu chvíli se z reproduktorů ozvaly první tóny písničky Billie Jean od Michaela Jacksona. „Prokrista.“ Okamžitě přepnula rádio na další přednastavenou stanici, melodii si však už z hlavy vyhnat nedokázala.

Před očima se jí opět vybavil obrázek otce ležícího v kaluži vlastní krve, vyhasínající oči se upíraly ke stropu. Místností zněla přesně tahle píseň.

Stačilo málo a vrazila by do pick-upu před sebou.

„Sakra!“ *Uklidni se! Nechceš se přece zabít, než dorazíš na místo.* Vzrušení z právě prožitého šoku jí vehnalo adrenalin do žil. Třikrát se zhluboka nadechla, pak pravačkou sáhla do kabelky na sedadle spolujezdce pro prášky proti bolesti. Pilulka, kterou spolkla chvíli po probuzení, nezabrala.

Po chvíli konečně tubu s medikamenty našla, vytáhla ji

z kabelky a palcem otevřela víčko. Prášky se rozsypaly po sedadle. Julia dva sebrala, hodila si je na jazyk a zapila včerejší dietní colou, kterou nahmatala v držáku nápojů.

Kombinace přeslazeného nápoje a analgetik jí na jazyku nechala odpornou pachuť. V hlavě se jí stále ozýval refrén *Billie Jean*. „Jsi zralá na psychiatra,“ oznámila svému odrazu ve zpětném zrcátku. „Není divu, že tě ve škole nechtějí.“ Teoreticky by se do školství vrátit mohla, cítila však, že její kariéra učitelky je u konce. Postaraly se o to neustálé migrény i vracející se noční můry.

Mrkla do zrcátka, hned pod kšiltem čepice se jí na okamžik zjevily šedé oči, z nichž vyzařovalo rebelství. Vzpoura a vzdor, které se nikdy ani nepokoušela zakrýt.

Shay alespoň nebyla pokrytecká. Což o sobě Julia říci nemohla.

V dále zazněla siréna. Pak v opačném jízdním pruhu zahlédla, jak se řadami aut prodírá sanitka.

Prokrista... Hlava jí třeštila...

Ačkoliv slunce zakrývaly mraky, pronikavé světlo ji přesto oslňovalo.

Sáhla po slunečních brýlích, které se jako obvykle pohupovaly zavěšené na stínítku, a nasadila si je na oči.

„Co je zase tohle...? Tak pohni,“ zamumlala otráveně na adresu vozu před sebou, jemuž se z výfuku vyvalil hustý dým.

Trvalo však dalších dvacet minut, během nichž se na poslední chvíli vyhnula další kolizi, než dorazila ke sjezdu z dálnice a napojila se na silnici vinoucí se po břehu jezera.

Po několika minutách projela ostrou zatáčku a objevila se před železnými vraty velké soukromé rezidence. Vedla k ní cesta vysypaná šterkem a vypadala spíše jako zámek než jako

dům. Její tři patra vysoké cihlové průčelí se honosně tyčilo nad vodní hladinou.

Julia zaparkovala přede dveřmi, přímo vedle matčina terénního lexusu. Pak, aniž by si zamkla auto, zamířila k verandě. Kryta před hustým deštěm zazvonila.

Za několik málo vteřin se ve dveřích objevila štíhlounká žena s nedůtklivým pohledem. „Co pro vás mohu udělat?“ Měla na sobě černé kalhoty a svetr téže barvy, který jí těsně obepínal skromnou hrud. Blond vlasy s módním objemným střihem jí opticky zvětšovaly hlavu a zakrývaly pravý věk. Perfektně nanesený make-up podtrhoval její ostré rysy. Nedávno podstoupený facelift nebyl na vyhlazené tváři patrný. Dívala se na Julii, jako by ji vyrušila v nějaké *nesmírně důležité* činnosti.

Ve svých starých džínách, tričku, slunečních brýlích a kšiltovce musela Julia vypadat spíše jako bankovní lupič. Záleželo na tom ale někomu? „Hledám Edii Stillmanovou. Měla by tu být se svou dcerou, chystají se k letu hydroplánem...“

„Budou ještě v přístavu,“ pronesla žena se strojeným úsměvem, který jen stěží zakrýval opovržení. Nechtěla vidět ani žádný doklad, ani se neptala, proč se Julia o Shaylin odjezd zajímá. Jen ledabyle mávla rukou ke kamenné cestičce vedoucí kolem domu. „Jdete ale pozdě. Letadlo vzlétne co nevidět.“

I přes hustý déšť zaslechla Julia zvuk startujícího motoru. *Sakra!* Ihned vyrazila naznačeným směrem, po několika vteřinách k ní však dolehl rachot rozjíždějícího se letadla.

Kapitola 2

„Dávejte pozor, ať neutečou psi!“ zaslechla za sebou ještě varování té neuvěřitelně štíhlé ženy. Věnovala mu však jen pramalou pozornost. Ve snaze zabránit nejhoršímu chvátala hustým deštěm okolo obrovského domu, jehož zdi lemovaly keře rododendronů. Přes hlavu si přehodila kapuci mikiny, už ale bylo pozdě. Studený déšť jí stékal za krk.

No a co...?

Stačila by jí jedna minuta se Shay.

Na okamžik ji zdržela zamčená branka. Naštěstí byl v zámku klíč. Otevřela ji, a když sbíhala po několika schůdcích ke břehu, slyšela, jak za ní zaklapla.

„Psi“, přesněji dva černí pudlíci, jí vyrazili naproti. Julia jim ale nevěnovala pozornost. Vzápětí už zahlédla Edii stojící na břehu pod velkým deštníkem, kterým divoce cloumal vítr. V dálce pak viděla hydroplán, jak se ztěžka zvedá od vodní hladiny.

„Super,“ posteskla si Julia. Sevřel se jí žaludek. Dorazila příliš pozdě. Zatraceně! „Tys ji do toho letadla posadila?“

„Říkala jsem přece, že to udělám. Proboha, Julie, vždyť jen dělám to, co mi nařídil soudce.“ Edie Stillmanová oblečená do modré sportovní soupravy se otočila ke své starší dceři. Když zahlédla, jak je ustrojená, věnovala jí znechucený pohled. „Copak na sebe nemáš nic jiného?“ zamručela znechuceně. „Vypadáš jak bezdomovec.“

Do kšiltu čepice jí zabubnoval déšť. „Vzala jsem si, co jsem měla právě po ruce.“

„Vždyť ani nevypadáš jako ženská... No to je hrůza...“

„A není to jedno?“ Zadívala se na oblohu, kde hydroplán pomalu šplhal k těžkým mrakům. „Zatraceně, mami! Neříkala jsem snad, že si ji vezmu k sobě?“

„Shayla toho také napovídala... Mimo jiné... Jak jen to řekla?“ Edie si sáhla na rty a předstírala, že přemýšlí. „Aha, už vím. Řekla: ‚To raději budu žrát chcíplé psy, než abych žila s Julií.‘ No není to sladké?“

Julia se zamračila. „OK. Víم, že z mého návrhu nebyla právě nadšená. Ty ji ale posíláš do vězení!“

„Aha, tak do vězení? Viděla jsi brožury? Vypadá to tam spíš jako skautský tábor.“

„Jo, dívala jsem se na net. Mají tam také strážce, ploty s ostatným drátem...“

„Třeba se tam konečně naučí vážit si svobody.“

„Ale za jakou cenu?“ zeptala se matky Julia. Po tvářích, zádech i ramenou jí stékal ledový déšť. Zvuk hydroplánu už nedokázala rozeznat. Vzpomněla si na články, které našla na internetu, když se poprvé dozvěděla o matčině plánu odvézt Shaylu do Školy svaté Alžběty. „Trochu jsem si tu školu proklepla. Rozhodně není tak ideální, jak by se ti mohla podle brožur zdát. Loni měli nějaké trable. Na podzim prý zmizela

jedna chovanka, pak se provalil vztah vychovatelky ke studentovi...“

„To se děje všude. Samozřejmě to neschvaluji, to ne. Ale spouš si dá příště pozor. A co se týče té holky, Lauren Conradowé...“

„Conwayové,“ opravila ji Julia.

„OK, Conwayové... Prostě odtamtud zdrhla,“ řekla jakoby nic Edie a usmála se. Hodně se snažila, aby vypadala mladší, a také se jí to dařilo. Ačkoliv jí bylo přes padesát, vypadala na pětatřicet. Dnes jí však byly nákladný make-up a botoxové injekce úplně k ničemu. Poslat svou dceru do internátní školy pro ni znamenalo těžké rozhodnutí, které se jí zračilo i ve tváři.

„Mami. Nikdo přece neví, co se s Lauren Conwayovou stalo,“ namítla Julia. „Když jsi mi o té škole řekla, vyhledala jsem si nějaké informace. Doteď po ní nemají jedinou stopu.“

„Vsadím boty, Julie, že už má pár takových útěků za sebou. Svatá Alžběta je škola pro *nepřizpůsobivé*.“

„A proto se mohou chovanci ztrácet beze stopy? A i kdyby skutečně utekla, nemělo by to tam právě takovým věcem zabránit? Neměla by se právě taková škola snažit držet své chovance pod zámek?“

„Vzdej to.“ Edie stáhla rty. „Jsem přesvědčená, že jsem pro Shaylu udělala to nejlepší. I pro sebe. Zkoušela jsem všechno možné, zbytečně. Brala jsem ji k výchovným poradcům, když měla deprese. Zaplatila jsem jí kurs taekwonda a kickboxu, aby se snáz vypořádala se svou agresivitou. Chodila na lekce umění, tance i divadla, jen abych podpořila tvůrčí stránku její osobnosti. Dokonce jsme spolu navlékaly korál-

ky. Brrr...“ Edie se při té vzpomínce zachvěla. „A vzpomínáš, jak se mi odvděčila? Ne?“

Matčin hněv rychle rostl. „A ještě něco ti povím. Zapletla se s drogami. Zadrželi ji za krádeže a vandalismus! Vyrázili ji už ze tří škol.“ Edie vztyčila tři roztřesené prsty a zamávala jimi Julii přímo před očima. „Ze tří škol!“ zopakovala. „S jejím IQ a protekcí, kterou jsem jí zařídila! Jenže jí to bylo úplně jedno. Dokonce se zapletla s tím gaunerem Wolfem.“

„Vždyť je to ještě dítě. Třeba potřebovala jen nějakou zvláštní péči.“

„Prosím tebe, nenech se vysmát. Tou jsem jí zahrnula! Věnovala jsem se jí mnohem více než tobě.“

Tím si Julia nebyla stoprocentně jistá.

„Tyhle pseudopsychologické kecy na mě nezkoušej, Julie. To, jaká je, už dávno nesouvisí s množstvím mateřské nebo otcovské lásky. Tohle na mě neplatí.“

„Jen se uklidni...“

„Ne! Viděla jsi její poslední tetování? Krvavou dýku na předloktí? Proboha... Proč právě takovou ohavnost?“ Rozhodila rukama, přičemž málem ztratila deštník. „Už ani nevím, kolikrát se vrátila domů s novým tetováním, piercingem nebo ukradeným cédéčkem... A jak mluví... Prokrista... Jak žumpa.“ Na chvíli se ztratila v myšlenkách.

„Komu ale záleží na těch pár tetováních nebo náušnici v nose? Nikomu neublížila.“

„Tetování je forma sebepoškozování. Poukazuje na hlubší problémy.“

„To je přece nesmysl.“

Edie přimhouřila oči. „Tak odkud se tedy vzaly ty problémy se zákonem? Už to prostě nemohu déle snášet.“

„Nepomohl by třeba psycholog?“ navrhla Julia.

„Vždyť jich vystřídala nejméně pět!“

„Nesmíš na ni být tak přísná.“ Julii vadilo, jak máma s Shay zachází. „Byla přece doma v ten den... Byla doma, když tátu zabili.“

Edie se jí zadívala přímo do očí. „Ano. Ale ty taky.“

„A podívej, jak mě to rozhodilo. Shayle bylo teprve dvanáct, mami.“ Julii se před očima opět mihl ten strašlivý výjev. „Byla ještě dítě.“

„Já vím, já vím,“ řekla Edie klidnějším hlasem. Rázem nevypadala tak přísně. „Bylo to tvrdé pro nás všechny,“ připustila.

Zatvářila se smutně. Julia přemýšlela, zda byl Rip Delaney opravdu matčinou životní láskou. Rychle ale takové úvahy zaplašila. Byla to jen fantazie. Sny dítěte, které si z celé duše přeje, aby se jeho rodiče nikdy nerozvedli, aby jejich láska trvala celý život. Jenže Rip s Edií se často hádali. Vzali se, pak se rozvedli, po delší době spolu začali opět chodit a nakonec se znovu vzali. Hádat se však nepřestali nikdy. Sotva pár týdnů po druhé svatbě začala Edie žárlit. Doslova hořela vzteky, kdykoliv se Rip otočil za jinou ženskou. Bohužel právem. On zkrátka nebyl stvořen pro monogamní život, ačkoliv Julia vždycky doufala, že by se mohl změnit.

„Nikdy jsem si ho neměla brát,“ svěřila se Edie Julii chvíli po druhé svatbě. „Starého psa novým kouskům nenaučíš.“

Julii pak dlouho trápila vzpomínka na zarudlé oči a zoufalý tón mámina hlasu. Pokud je alespoň částečně pravda, že děti v partnerských vztazích kopírují své rodiče, pak Julii i Shay čekal hodně smutný a osamělý život.

Chvíli obě mlčely. Pak Edie odvrátila pohled od hladiny

jezera a teatrálně vzdychla. „Ano, poslala jsem ji pryč. Není to ale trest. Je to poslední šance na záchranu. Potřebuje pomoc, Julie. Pomoc, kterou jí ani já, ani ty, ani ten nejdražší psycholog ve Státech nedokáže poskytnout. Třeba jí pomohou právě ve Škole svaté Alžběty. Cožpak to nestojí za zkoušku?“ Zadávala se na oblohu, kde silný vítr proháněl těžké mraky. „Na každý pád s tím teď nic nenaděláme. Od teď už bude trápit někoho jiného. Musíme se modlit, aby to nebylo nadarmo.“ Edie se otočila zády k jezeru a zamířila ke schůdkům.

„Počkej ještě. Proč měla Shayla odletět právě odsud? Nepřipadá ti to podezřelé?“ zeptala se Julia, když se k matce připojila.

„Ne... Ani ne.“

„Skutečně?“ Julia se tomu zdráhala uvěřit. „Skutečně ti nepřipadá zvláštní, že ti nedovolili, abys ji tam odvezla sama? Nebo že ji nevzali obyčejnou linkou z normálního letiště?“

Edie ani nezpomalila. „Takhle to prostě dělají. Tenhle dům patří škole.“

„Počkej... To si snad děláš legraci.“

„Nedělám. Občas tu dokonce úraduje i ředitel školy reverend Lynch. Alespoň myslím.“

„Cože?“ Julia na Edii vytřeštila oči. „Tady žije kněz?“

„Ne pořád. Jen když není ve škole.“

Julia se rozhlédla po honosné zahradě, perfektně posekaném trávníku, pečlivě zastřižených živých plotech, malém soukromém přístavišti... Od ostatních pozemků odděloval dům vysoký kamenný plot, husté koruny jedlí, borovic a opadaných břízek. Další obydlí, na která dohlédla, stála až na protějším břehu jezera.

Reverend Lynch nebude z levného kraje, pomyslela si Julie. „Kázání o skromnosti a pozemských statcích mu zjevně nic neříká,“ poznamenala.

„Možná... Možná ten dům vlastní škola a on tu jenom občas bydlí.“

„Hmmm. Takže pobyt ve Svaté Alžbětě asi nebude nejlevnější, že?“

Eddie stáhla rty. „Dostaneš, za co si zaplatíš. Tohle bys už mohla vědět, Julie. V případě tvé sestry peníze nehrají roli. Mluvila jsem už s Maxem, přislíbil mi pomoc, kdybych potřebovala.“ Max Stillman byl otcem Shayly a vlastníkem poměrně slušného jmění, což matka Julii opakovala od chvíle, kdy ho téměř před devatenácti lety poprvé potkala. Kdyby k něčemu došlo, byla by Shay při rozdělování dědictví první na řadě. Max ale nikdy neměl ke své dceři vřelý vztah. Poslední zbytky zájmu ztratil zhruba před čtyřmi lety, když mu jeho druhá manželka Hester porodila syna Maxe Juniora. Do té doby v Shay viděl trochu rozjíveného cvrčka, pak už pro něj znamenala jen problém.

Julia si upravila kšiltovku. „Pořád mi to ale nepřipadá správné... Poslat Shay na tak odlehlé místo.“

„Plním soudní příkaz. Nic víc,“ řekla rázně Eddie a vstoupila na schůdky vedoucí k hlavní budově. Pod nohama se jí motal jeden z pudlů, druhý cosi čenichal pod keřem azalky. „Musím ti připomenout, že Shay už neměla na výběr. Vlastně měla: buď internátní školu, nebo pasták. A to jen kvůli svému věku. Zanedlouho jí bude osmnáct, od kriminálu ji už nezachrání nic.“ Eddie se zachvěla. „Opakuju: Udělala jsem, co mi nařídil soudce. Našla jsem školu, vyplnila papíry, zapsala Shay. Tečka. Mluvila jsem i s tvou sestřenkou Analisou. Byla

tam. Jako feťačka, vždyť víš... Škola jí ale změnila život a teď se učí na zdravotní sestru. Přestaň už tedy konečně s těmi řečmi. Podle mě je tam všechno v naprostém pořádku.“

„A co Lauren Conwayová?“

„Ztratila se, je mi líto. Tuhle záležitost bych ale přenechala policii.“ Zadívala se Julii pevně do očí. „Podívej, měla by ses posunout dál. Máš nejvyšší čas trochu se sebrat a začít žít svůj vlastní život. Přestaň si lámat hlavu svou sestrou. Stačí, když se budeš modlit, aby jí pobyt ve Svaté Alžbětě přinesl alespoň něco dobrého.“ Edie pohladila Julii po promočeném rukávu a laskavě se na ni usmála. „Vím, že na sebe občas bereš tíhu celého světa. Znáš tě, neboj. Ale je ti teprve pětadvacet, momentálně bys měla prožívat to nejkrásnější období svého života. Ty se ale chováš jako čtyřicetiletá. Děláš si o Shaylu starosti, i když to vůbec k ničemu nevede.“

Ostrý vítr pročísl Edii vlasy. „Chápu ale, že je to kvůli Ripovi. Tolik bych si přála, abys tam ten den nemusela být...“ Ztišila hlas. „Přála bych si, aby tam nebyl nikdo z nás. Ztraceně...“ Zamrkala. Ze všech sil se bránila slzám. Otočila se a vyběhla po schodech k brance. Julia ji sledovala v němém úžasu. Nevzpomínala si, kdy s ní máma mluvila tak otevřeně.

Julia vzdychla a odkašlala si.

Rozhlédla se. Kam se poděli psi? přemýšlela. Neviděla je jít dovnitř, na zahradě taky nebyli. Bez nich si rázem připadala nesmírně osamocena. Vystoupala po schodech k brance, pak po šterkové cestičce obešla dům, před nímž stála Edie a hledala v kabelce. Když po chvíli vytáhla klíče, zadívala se na Julii. Po nezvyklé upřímnosti už nebylo v jejím pohledu ani památky. „Myslela jsem, že jsi ráno byla na pracovním pohovoru,“ poznamenala.

Julia ztuhla. Na proměnlivost nálad své matky si nejspíš nikdy nezvykne. „Volala jsem tam a ten pohovor zrušila. *Tohle* pro mě bylo důležitější.“

„Taková hloupost.“ Edie obrátila oči v sloup a nastoupila do auta. „Nemůžeš přece pracovní příležitosti jen tak házet za hlavu. V tuhle roční dobu jich pro učitelku zase tolik není, víš?“ Edie mluvila jako expert na personalistiku. Sama přitom neodpracovala snad jediný den.

„Chtěli spíše někoho ze stejného obvodu,“ přizpůsobila si pravdu Julia. „Mám kamarádku, která tam pracuje jako sekretářka. Prý na to místo už dosadili někoho ze školského úřadu.“

„Aha. Proč se tedy na ten úřad sama nezapíšeš? To chceš pinglovat do konce života? Nemohla ti ta tvoje kamarádka trochu pomoci?“ Tónem hlasu dala Julii jasně najevo, že jí nevěří ani slovo.

A právem.

„Nemohla za tebe ztratit slovíčko?“ pokračovala Edie.

„Možná...“

„Proboha, Julie, já tě fakt nechápu. Máš výborné vzdělání, měla jsi skvělého muže...“

„...který mě podváděl. Nebyl to žádný ideál, mami. O Sebastianovi už ani slovo, ano? Měly bychom se bavit o důležitějších věcech.“

Edie nastartovala motor a stáhla si okénko, aby mohla v konverzaci pokračovat. „Vím, jaké si děláš o Shaylu starosti, Julie. Ale já také, to mi věř. Teď ale musíme převzít zodpovědnost samy za sebe. Rozumíš? Nejen Shay a já, ale i ty!“ upozornila ji, otočila lexus před domem a vyrazila po šterkové cestě.

LISA JACKSON

Julia, promočená na kost, si z hlavy sundala zcela zbytečnou kapuci a také usedla za volant. K jejímu překvapení motor chytil hned napoprvé. Otočila se a rozjela se opět na silnici. Po několika metrech se ještě podívala do zpětného zrcátka. Zahlédla v něm vyhublou ženu, která ji před domem přivítala, jak ji s prkenným úsměvem sleduje skrz okenní tabulky.

Julia se mimoděk zachvěla.

Moc hezký den, pomyslela si. A to ještě zdaleka není u konce.

Kapitola 3

Cooper Trent spěšně kráčel po školním dvoře. Hlavu měl nakloněnou na stranu, aby mohl lépe čelit silnému větru. Báł se, že co nevidět začne sněžit. Po poslední bouři zbył na zemi ještě bílý poprašek a ledový povlak.

Mezi hodinami měl jen patnáct minut času, teď ale spěchal ke svému šéfovi reverendu Tobiasi Lynchovi, který si ho nechal zavolat. Bylo mu jasné, co ho čeká. Budou diskutovat o příjezdu nového studenta. Ten už je pryč na cestě, detaily však zatím neměl k dispozici. Ostatně stejně jako nikdo jiný.

Takhle to na Škole svaté Alžběty zkrátka fungovalo. Zvenčí byla hotovým ztělesněním serióznosti, přátelství, laskavosti a otevřenosti. Za jejími dveřmi však reverend Lynch vládl železnou rukou. V každé skupině se samozřejmě hodně mluvilo o osobních svobodách, otevřených diskuzích a upřímnosti, nikoho by však nenapadlo, že se ve Svaté Alžbětě drtivá většina všech takových setkání koná v přísném utajení.

I tak ale čas od času prosákla nějaká informace i mezi stu-

denty a obyčejné vychovatele. Proto teď každý věděl, že by k polednímu měl dorazit nový student. Trent minul stožár s americkou vlajkou a dumal o tom, že právě on jej dostane do své skupiny. Proč by si jej jinak reverend k sobě pozval?

Trentovi to ale nijak nevadilo. Naopak. Coby poslední najatý učitel chtěl získat více zodpovědnosti a důvěry. Potřeboval se zkrátka co možná nejrychleji vmísit mezi ostatní. Nemohl riskovat, že by někdo mohl odhalit pravé důvody jeho rozhodnutí nechat se na škole zaměstnat. Pro pozici učitele tělocviku měl veškerá možná doporučení a svou pravou identitu se mu zatím dařilo tajit. Byl soukromým detektivem, kterého si najali rodiče zmizelé Lauren Conwayové. Ted a Cheryl už byli bezradní, podle nich už policie vyzkoušela všechno a teď případ uložila ad acta.

Dlouhým krokem zdolal dva schůdky a prosklenými dveřmi vstoupil do administrativní budovy prosycené teplem a vůní jakéhosi čisticího prostředku.

U stolu seděla Charla Kingová. Cooper na ni mrkl, místo odpovědi ale získal jen další z jejich ledových pohledů. Prokrista, pomyslel si Cooper. Copak by jí jeden úsměv ublížil? Je příliš upjatá. Charla ve Svaté Alžbětě pracovala jako školní i církevní sekretářka a svou práci brala opravdu vážně. Možná dokonce příliš vážně... V nevýrazném kostýmku, s vlasy pevně staženými do ohonu a s brýlemi bez obrouček seděla za svým stolem s pevnou vírou, že správa účetnictví pro Školu svaté Alžběty je jejím posláním, ke kterému ji vybral sám Bůh. I proto s až úzkostlivou starostlivostí dbala o to, aby v účetních knihách nechyběl jediný cent.

Jakmile Cooper Trent prošel, zadívala se opět do monitoru počítače. Hned za její kanceláří se nacházelo několik pro-

sklených buněk, kde zaměstnanci pracovali na přidělených úkolech.

Vzápětí se už zvuk jeho bot, mokrých od tajícího sněhu, rozezněl na krátkém schodišti vedoucím ke kanceláři reverenda Lynche, kde se projednávaly světské záležitosti. O věcech víry se zase jednalo v menší kanceláři v kapli. V ní také doktor Lynch rozjímal o duchovních a teologických aspektech života.

Trent zaklepal na pootevřené dveře a pak vstoupil do dřevem obložené kanceláře. Tobias Lynch seděl za svým obrovským stolem.

„Trente!“ pozdravil, široce se usmál a pokynul mladému učiteli k jedné z volných židlí před stolem. „Posadte se.“

Trent vykročil ke stolu, a když sáhl po židli, všiml si Adely Burdettové. Vypadala roztržitě jako vždy. Ředitelka pro záležitosti studentů ženského pohlaví stála u okna, bokem se opírala o parapet a nepřítomně se dívala na zčeřenou hladinu jezera. Mohlo jí být přes čtyřicet. Měla zahořklou duši a nikdy se neobtěžovala s make-upem. Své kudrnaté rudé vlasy, které už pomalu začínaly šedivět, si vždy stahovala do ohonu.

„Máme jen pár minut,“ řekl Lynch. „Měl bych vám povědět několik slov o naší nové studentce.“ Svým vzezřením připomínal Trentovi tento vysoký hubený muž Abrahama Lincolna. Opřel se lokty o desku stolu a zadíval se na učitele svýma temnýma očima, které Trent podezíral, že jim nic neunikne. „Jak jsem už řekl, bude to jen pár slov. Víte přece, jak to tu chodí... Pořád je spousta práce.“ Krátce se usmál a pohladil si dlaní knírek i kratičkou bradku přímo pod spodním rtem. Ve Škole svaté Alžběty plnil Lynch hned několik rolí.

LISA JACKSON

Byl duchovním vůdcem, učitelem teologie, ředitelem pro záležitosti studentů mužského pohlaví a především hlavou celé instituce. „Takže... Dnes ráno jsem obdržel veškerou dokumentaci. Naše nová studentka se jmenuje Shayla Stillmanová. Říká se jí zkráceně Shay.“

Všechny svaly v Trentově těle rázem ztuhly. Ne. To ne! Nemůže to být přece Juliina sestra. Musel se přeslechnout.

„Dostala se do menšího rozporu se zákonem a její máma se bojí, že by ji mohli zavřít do vězení, jakmile jí bude osmnáct.“

Burdettová přikývla. „Její matka má naprostou pravdu. Četla jsem tu zprávu.“

„Odkud je?“ Trent se uvelebil na židli. Musel se přemáhat ze všech sil, aby si zachoval lhostejný výraz. Pokud je nová studentka opravdu *ta* Shay Stillmanová, pak ho čekají problémy. Opravdové problémy.

„Ze Seattlu,“ řekla Burdettová.

Do háje!

„Vaše krajanka,“ poznamenal Lynch.

„Ale kdepak,“ bránil se Trent. „Já pocházím ze Spokane.“

„Ach tak.“ Lynch si pohladil prstem bradku a zadíval se na dokument ležící na hromádce papírů.

Burdettová se opět otočila k oknu.

Tolik k jejich zájmu o novou studentku, pomyslel si Trent.

„Na každý pád,“ pokračoval Lynch, „sem ji zařadil do vaší skupiny.“ Rozložil papíry po stole. „Tady jsou její záznamy, které nám ráno přišly faxem. Podívejte se na ně. Zejména na dotazník.“

„Jistě. Jako vždy,“ zamumlala Burdettová.

„Kdy by měla dorazit?“

„Tak do hodiny.“

„Už dnes?“ vyhrkl Trent.

„Ano. Je na cestě. Mám zprávu, že hydroplán bezpečně odletěl z Washingtonského jezera.“

Trent se tvářil klidně, v hrudi mu však divoce bušilo srdce. Ze všech sil se pokoušel potlačit návaly paniky. Pokud jde skutečně o *tu* Shay Stillmanovou – a všechno tomu zatím nasvědčovalo – pak ho čekala opravdová pohroma. Věk sedí, povaha také, navíc pochází ze Seattlu. Zatraceně... „Opravdu si myslíte, že je pro ni nejlepší má skupina?“

„Proč ne?“ Lynch se zamračil. Navzdory všem těm nepsným otevíraným diskuzím a respektu k druhým byl reverend flexibilní asi jako starý dub. Tobias Lynch z duše nenáviděl, když s ním někdo nesouhlasil. To už Trent během svého krátkého pobytu ve Svaté Alžbětě stačil pochopit. Sám sebe však Lynch viděl jako laskavého, spravedlivého muže, který vede své ovečky pevnou, avšak moudrou rukou. Považoval se za jediného člověka na škole schopného činit „správná“ rozhodnutí. Své výroky by nejraději tesal do kamene.

Tentokrát se mu však Trent postavil musel. Neměl na výběr. Takové nebezpečí, že by se ocitl v blízkosti Juliiny sestry, prostě nesměl riskovat. Další slova tedy volil s maximální opatrností. „Občas takové problémové děvče potřebuje pevnou ruku ženského vzoru. Podle mě ji jen ženy mohou provést tak těžkým obdobím.“

Lynch ale zakroutil hlavou. „Ne v tomhle případě. Matku měla ve svém životě zastoupenou docela silně. Chyběl jí skutečný mužský element.“ Usmál se. „Jste pro ni ideální.“

„Ani já, ani Rhonda už do našich skupin nikoho nenapeme,“ vložila se do rozhovoru Burdettová. „Navíc naše

škola vždy prosazovala smíšené skupiny. Nic na tom není. Dokud nenajmeme nového učitele, musíme se snažit o trochu víc. Všichni. Pokud nastane nějaký problém, mohou si s námi dívky popovídat individuálně, to všichni vědí. Navíc pořádáme pravidelné poradny.“ Podívala se na něj přes rameno. Na čele se jí objevily drobné vrásky. „Nebo vám snad vadí tahle konkrétní studentka?“

Jo! A jak! „Ne, vůbec ne,“ zalhal. Doufal jen, že dost přesvědčivě. „Jen jsem tak přemýšlel, co by pro ni bylo nejlepší.“

„Dobře,“ uzavřel spokojeně reverend. „Potřeby studenta vždycky klademe na první místo. Slečna Stillmanová se tedy stane součástí vaší skupiny.“ Pak potichu pokýval hlavou, jako by si gratuloval k dobře odvedené práci. „Věřím, že to pro vás bude zajímavé zpestření.“

Víc než to! Burdettová se na něj podezíravě zadívala. Ve škole vládla mnohem nepřátelštější atmosféra, než by si kdo z jejích představitelů dokázal připustit.

Lynch se křečovitě usmál a postavil se. Porada byla u konce.

Trent se nemohl dočkat, až opustí kancelář. Potřeboval čas, aby si mohl promyslet, jak se bude k Shayle chovat. Poznává ho podle jména? Nikdy se osobně nesetkali, hrozilo ale dost vážné nebezpečí, že se o něm Julia před sestrou zmiňovala.

A to ne právě láskyplně...

Kdepak. Jejich rozchod rozhodně neproběhl v klidu.

Super.

Prostě... Super.

Shayla Stillmanová pro něj představovala komplikaci, kterou rozhodně nepotřeboval. Opustil budovu a poklusem

zamířil k tělocvičně, kde se nacházela i jeho kancelář. Jakmile za sebou zavřel dveře, hodil na stůl Shaylin spis a otevřel ho. Z fotografie na první straně se na něj skutečně dívala Juliina sestra. V jejím pohledu četl vzpouru, zlobu, zášť a nedůvěru.

Střelil pohledem po hodinách na zdi a pustil se do čtení její složky. Moc dobře věděl, že tahle holka může prohlédnout jeho utajení, a všechno tak zničit.

Julia na půl ucha poslouchala rádio a počítačovou myš jezdila po podložce ve snaze najít na internetu veškeré dostupné informace o Internátní škole svaté Alžběty. Už ve chvíli, kdy se jí Edie svěřila s úmyslem poslat Shaylu do Oregonu, zahořela touhou zjistit si toho co možná nejvíce.

Pak najednou zaslechla tu reklamu v rádiu. Mezi dvěma písničkami znenadání zazněl příjemný ženský hlas. „Už jsem nevěděla, co mám dělat,“ stěžovala si neznámá upřímným tónem. „Neměla jsem už na výběr. Moje dcera se dostala do problémů s drogami a se zákonem. Zapletla se s nějakou partou a mě ignorovala. Její chování ovlivňovalo i celý zbytek rodiny. Bála jsem se, že už se nebudu mít na koho obrátit, když jsem se doslechla o Škole svaté Alžběty. O škole, která ví, jak s problémovou mládeží zacházet.“

Julia okamžitě odvrátila hlavu od počítače a zaposlouchala se do svědectví matky v rádiu. Její hlas pomalu sílil. „Poslala jsem tedy svou dceru do Svaté Alžběty. Za deset měsíců se mi vrátila jako vyměněná. Chovala se slušně, ze školy nosila skvělé známky, žila zdravě. Zanedlouho bude dělat přijímačky na vysokou,“ pochlubila se žena hrdě. „Jen díky laskavým a inteligentním zaměstnancům Internátní školy svaté Alžběty jsem svou dcerunku získala zpět.“

Pak v reproduktoru zazněl mnohem mladší, dívčí hlas. „A já mám zpátky svou rodinu. Díky, mami. Tati. Mám vás moc ráda.“

Skutečně?

To určitě!

Julia nevěřicně zakroutila hlavou a znovu se zadívala do monitoru. Z rádia teď promlouval hluboký mužský hlas, který doplňoval informace o instituci, včetně adresy, webové stránky a telefonního čísla. „Pokud se vaše dítě dostane do problémů, zavolejte do Školy svaté Alžběty. Jediný telefonát vám může zachránit rodinu!“

„Jdi se vycpat,“ zamumlala Julia, když opět začala hrát hudba. Nevěřila mu ani slovo. Celý spot jí připadal falešný. Vzpomněla si na Shay, která možná právě teď poprvé vstupuje na dvůr školy zastrčené kdesi v oregonské divočině.

Co jí na tom místě tolik vadilo? Proč si jednoduše nemohla připustit, že se skutečně jedná o ráj na zemi pro problémovou mládež?

Do vyhledávače rychle vyfukala webovou adresu školy. Na domovské stránce Internátní školy svaté Alžběty vyskočily fotografie budov z cedrového dřeva a kamene, které stály na břehu velkého jezera. Jeho průzračnou vodu brázdily kánoe plné rozesmátých dětí. Celému výjevu pak dominoval velký kostel s vysokými barevnými okny, jejichž rámy měly tvar velkolepého kříže. Scenérii pak lemovaly zasněžené hory s vrcholky rozzářenými na slunci.

Na dalších snímcích fotograf zachytil studenty při různých aktivitách: jízdě na koni, sjíždění řeky na raftech, stavební stanů vedle táborového ohně, zpívání při kytáře. Na zim-

ních fotografiích někteří studenti lyžovali, jiní zase podnikali výlet na sněžnicích.

Skutečný ráj, pomyslela si ironicky Julia.

Nechyběly samozřejmě ani snímky laskavých učitelů, jak se se starostlivými výrazy sklání nad ramena svých svěřenců a ukazují jim, jak pracovat s počítačem. Následovaly fotografie studentů v bílých pláštích, kteří cosi zkoumali pod mikroskopem. Další pak seděli ve velké místnosti před zapáleným krbem. Někteří si četli knihy, jiní s úsměvem o něčem diskutovali. Všechny děti na fotografiích vypadaly spokojené. Možná až moc, zapochybovala opět Julia. Na několika obrázcích si povšimla Bible a na žádném nenašla tetování nebo piercing.

Všichni byli krásní a usměvaví jako z katalogu. Jak studenti, tak vyučující, pomocný personál nevyjímaje. Na fotografiích byly také politicky korektně zastoupeny všechny rasy. Nechyběli Asiaté, Hispánci ani černoši.

Julii navíc připadalo, že má většina snímků velebit spíše prostředí než samotnou instituci. Všechny budovy byly čisté a nové, přilehlé pozemky perfektně udržované. Okolí školy pak ohraničoval hustý les. Julia by se ani nedivila, kdyby z něj vykukoval zvědavý Bambi nebo sedm trpaslíků.

Našla si vzorový dotazník a ihned si polohlasem na několik otázek za svou sestru odpověděla.

Jo, Shay bývá vzteklá.

Jo, svým chováním ovlivňuje rodinnou pohodu.

Ano, ohrožovala některého z členů rodiny.

Jasně, dostala se do problémů se zákonem. Mimo to i s drogami a alkoholem.

LISA JACKSON

Hmmm. Zmínila se někdy o sebevraždě? Možná proto, aby vyděsila mámu.

Když opět zvedla oči od monitoru, hlasitě vzdychla. Na všech třicet otázek musela odpovědět jednoznačným ano.

Možná by skutečně neměla být tak zaujatá. Třeba tamní učitelé skutečně dokážou Shay napravit.

„Musíme doufat,“ řekla Julia svému kocourovi Čertíkovi, který právě vešel do místnosti a skočil jí do náruče. „Jenom tomu pořád nemůžu uvěřit.“

Kapitola 4

Trent sledoval hladké přistání hydroplánu na vodní hladině, na níž se zrcadlily ocelově šedé mraky.

Po chvíli letoun zastavil v přístavišti a pilot Kirk Spurrier vystoupil z kabiny. S pomocí studenta, kterého vybral sám reverend Lynch, přivázal Spurrier letadlo ke kůlu na molu. Jakmile byl hydroplán zajištěn, vrátil se dovnitř, aby za několik okamžiků přivedl do Školy svaté Alžběty nový přírůstek.

Trentovi se postavily vlasy na zátylku.

Už nepochyboval, že novou studentkou Svaté Alžběty je skutečně Juliina mladší sestra Shay.

Zatraceně!

Doufal alespoň, že ho nepozná. A pokud ano, věřil, že nikomu nic neřekne, dokud nebude mít příležitost popovídat si s ní o samotě.

Jak je ten svět malý, pomyslel si hořce, když se svými šesti kolegy sledoval letadlo pohupující se na vlnách. Všichni na sobě měli bundu stejné barvy s logem školy. Musel na ně být vskutku zajímavý pohled. V čele stál reverend Lynch, o krok

LISA JACKSON

za ním pak Adele Burdettová. Za ní přešlapovala na místě doktorka psychologie Tyeesha Williamsová, poradkyně pro výchovu dívek. Ruce měla zkřížené na prsou a v ostrém větru mhouřila oči. Učitelka Rhonda Hammersleyová si šeptem povídala s Wadem Taggertem a kaplanem Jacobem McAllisterem. Na konci řady stála Jordan Ayresová, školní zdravotnice. Všichni čekali, až budou moci přivítat novou studentku.

A Shay je nenechala čekat dlouho.

Vystoupila z letadla pevným krokem. Měla na sobě šedou mikinu a upnuté džíny. Byla menší a štíhlejší, než jak si Trent pamatoval Julii. Černé obarvené vlasy jí spadaly kolem hlavy a lemovaly velké oči zvýrazněné tlustou černou linkou. Zápěstí jí zdobilo několik náramků, na nohou měla i navzdory chladnému počasí kristusky. Nehty na rukou i na nohou měla nalakované černě.

Vzhled rebelky dá asi hodně práce, pomyslel si při pohledu na ni.

Shayla si přehodila batoh přes rameno a zadívala se na skupinku učitelů, kteří na ni čekali. Zbledla, pokud to její bledá pleť ještě vůbec dovolila. Přesto nevypadla z role. Stáhla rty a zatvářila se zarputile. Bylo zcela zjevné, že by se nejraději ocitla na opačné straně zeměkoule.

Trent se jí ani nedivil. I jemu se sevřel žaludek, když Lynch vykročil kupředu. Teď přijde okamžik pravdy...

„Vítej ve Škole svaté Alžběty, Shaylo,“ řekl reverend s úsměvem a podal jí ruku.

Shay mlčela. S nezájmem se podívala na napřaženou pravicí.

Lynche však z rovnováhy nevyvedla. „Tohle je pan Trent. Bude vedoucím tvé skupiny a učitelem.“

„Vedoucí, jo?“ zopakovala Shay a vytřeštila na něj oči. „To mi jako bude říkat, co si mám oblékat?“

Trent její sarkasmus ignoroval. „Ahoj, Shaylo.“ Opravdu při pohledu na něj přimhouřila oči? lekl se Cooper. Nebo jsem jen paranoidní?

Lynch se pootočil a ukázal na ženu po svém boku. „Tohle je paní Burdettová. Stará se o všechny dívky ve škole a bude i tvou poradkyní.“

„Vítej ve Svaté Alžbětě,“ řekla Burdettová a Shayla obrátila oči v sloup.

Zatímco Spurrier vyndával z letadla další zavazadla, seznámila se Shayla s Wadem Taggertem a Jordan Ayresovou. Taggert byl vysoký, štíhlý muž s neustále ustaraným výrazem, zdravotnice Ayresová zase představovala živel, se kterým je nutné počítat. Měřila necelých sto osmdesát centimetrů a vypadala jako německá vrcholová desetibojařka. Měla krátké blond vlasy, velké modré oči a svalnatou postavu. Z celé její osobnosti vyzářovalo odhodlání.

Po seznamování zamířil Lynch a jeho svita k budovám lemujícím břeh. „Pojďme dovnitř. Pomůžeme ti se zápisem, aby ses tu mohla začít zabydlovat.“

„Zabydlovat?“ zopakovala nevěřičně. „Děláte si ze mě prdel? Já se *nikde* zabydlovat nebudu.“

Nikoho její slova nepřekvapila. Takovou reakci vesměs každý očekával. Všichni to zažili už nejméně stokrát.

Shayla se zadívala na domy z cedru, kamene a skla. Škola svaté Alžběty vypadala spíše jako luxusní letoviště než jako nápravné zařízení, kterým ve skutečnosti byla. Trent sledoval její pohled a zahlédl několik studentů pozorujících skupinku z oken. Byli zvědaví na svou novou spolužačku.

LISA JACKSON

„Budeš spát na dívčím pokoji. Než tě tam ale pustíme, musíš projít vstupní prohlídkou a detoxikací na klinice.“

„Detoxikací?“ hlesla. Její drsná skořápka začínala povážlivě prskat. „Myslíte si snad, že na něčem frčím? Že se něčím sjíždím? Jděte se vycpat, ve fetu nejedu, v žádném. Pokud teda nemyslíte kafe a Red Bull. Co vám Edie navykládala?“ Zuřivě máchla rukou ve vzduchu. „Co? Že beru crack? Nebo snad herák?“

Kaplan McAllister vykročil dopředu a přívětivě se na Shay usmál. „Neboj. Není to nic strašného,“ pokoušel se ji uklidnit.

„Jo? Vážně? A jak vy to můžete vědět?“ nevěřila mu zjevně ani slovo.

„Chodím na detoxikaci denně,“ zažertoval McAllister. „Mám to rád.“

Shayla otráveně obrátila oči v sloup. McAllister ustoupil, doktorka Williamsová se zdravotnicí Ayresovou zamířily k ošetřovně přilepené k zadní části hlavní budovy.

„Tudy,“ pokynula Burdettová ke dvojici.

Shay se vystrašeně ohlédla přes rameno. Pohledem pátrala po mladém pomocníkovi, ten se však už vzdaloval přes dvůr.

Zadívala se tedy na Trenta. V jejích rozzlobených očích zahlédl Cooper strach. A otázku. Na okamžik se zamračila a přimhouřila oči.

Nejspíš právě přemýšlí, jestli mě náhodou nezná, lekl se.

„Takže bys svou zkušenost popsala spíš jako pozitivní?“ zeptala se Julia. Seděla na kraji pohovky v poválečném domku své sestřenky Analisy v západní části Seattlu.

„Určitě,“ řekla Analise a utřela své dceři tvář vlhkým hadrem. „Jo, pomohlo mi to.“

Maličká, sotva dvouletá Chloe se na své vyvýšené židli otřepala, zakroutila hlavou a vykřikla: „Ne! Ne, mami!“

„Svatá Alžběta mě skutečně napravila.“ Pak se otočila k dceři. „Dobře... Už jsi zase hezky čistá.“

„Chci dolů,“ postěžovala si Chloe.

„Máš to mít.“ Analise postavila dítě na zem a to se okamžitě vydalo k jejich mohutnému buldokovi. O chvíli později se pes zvedl a odběhl pryč. Rozhodně netoužil stát se objektem zájmu dvouletého děcka.

„Z nějakého důvodu se mi to místo nelíbí,“ postěžovala si Julia.

„Proč?“

„Nevím. Snad kvůli těm tajnostem a odlehlosti... Nemožu Shay ani zavolat.“

„To je proto, aby ji nic nerozptylovalo. Bude ti ale moci zatelefonovat jednou týdně. Jakmile projde přijímací fází.“

„A ta trvá jak dlouho?“

„To je individuální. Předpokládám ale, že se ti ozve za pár dní. Uvidíš, že si děláš zbytečné starosti. Počkej, nedáš si kafe? Nebo čaj? V lednici mám možná dokonce i nějakou limonádu.“

„Díky, ale nic si nedám.“ Následovala však Analisu do kuchyně. Zadívala se z okna. Venku bylo šero, do starých dřevěných okenních tabulek bubnoval déšť. Julia neměla sychravé seattleské jaro právě v lásce.

„Proč se o Shaylu tak strašně bojíš?“ zeptala se Analise. Nalila si kávu a nabídla Julii také. „Opravdu nechceš?“

„Ne, ne, díky.“ Julia zakroutila hlavou. „Prostě z toho všeho mám takový divný pocit.“

„Ale proč?“ zeptala se. Pak mávla rukou, jako by chtěla odehnat další otázky. „Podívej. Škola svaté Alžběty skutečně není ideálním místem pro mladou holku, navzdory tomu, co najdeš v reklamních letácích. Hodně mě štválo, že mě tam táta poslal. Setkává se tam opravdový odpad společnosti. Mladiství delikventi, feťáci... Měla jsem problémy ve škole i v osobním životě, a než jsem se nadála, skončila jsem tam. Ze začátku to rozhodně nebyla procházka růžovým sadem, to nepopírám. Je tam dost přísný řád, takový ale najdeš ve všech podobných institucích. Musela jsem zatnout zuby a... A dokázala jsem to.“ Přivoněla si ke kávě a zamířila zpátky do obývacího pokoje, kde mezitím Chloe zahнала buldoka do kouta.

„Pejsek!“ vykřikovala nadšeně. Oči jí nadšeně zářily, tváře měla červené jako jablíčka. „Bent-Ley!“

„Nech Bentleyho na pokoji. Pojď sem ke mně, pojď.“ Analise postavila šálek na stůl a zvedla dítě do vzduchu. Pes okamžitě opustil kout místnosti a přeběhl do svého pelíšku, odkud Chloe bázně pozoroval. „Jsou nejlepší přátelé. Skutečně, Bentley Chloe miluje! Je mu ale už jedenáct a není tak hravý jako dřív.“ Svezla se do křesla, dcerku si posadila na klín. Pak vzala z koše vedle pohovky příkrývku a ze stolku knihu Příběhy z Bible. Povídala si s Julií a přitom nepřítomně listovala knížkou. Chloe se překvapivě na mámině klíně ani nepohnula.

„Takže tam jsi našla Boha? Ve Škole svaté Alžběty?“

„Jo... To byl možná navíc bod zlomu.“

„A to musí každý věřit v Boha?“

„Ech, je to lepší. Po studentech se to vyžaduje. Nejde však o přijetí Boha coby nějaké svrchované moci, ale opravdového křesťanského Boha.“

„No jasně...“ poznamenala Julia váhavě.

„Podívej. Nemusíš se mnou souhlasit, Julie. Ale pro spoustu dětí, mě nevyjímaje, Bůh znamenal opravdu hodně. Pomohl nám s našimi závislostmi a problémy. Ukázal nám novou životní cestu.“

Nejspíš má pravdu, přemýšlela Julia. Analise skutečně vypadala spokojeně.

„Nezavání to trochu vytloukáním klínu klínem? Jen nahradíš jednu závislost za druhou. Vyměníš drogy za víru.“

„Takhle by to mohl chápat jen zabeďněnec.“ Poprvé však zaváhala. Byla nervózní! „Julie, opravdu nevím, proč jsi vůči té škole tak strašně zaujatá. Mně pomohla, třeba by mohla pomoci i Shayle. Ona něco takového potřebuje jako sůl. Stejně jako před lety já. Kdybych nešla do Svaté Alžběty, mohla jsem se zabít. Nikdy bych nepotkala Eliho.“

„Ježíšéééek!“ vykřikla Chloe a zabodla prst do otevřené knihy.

„Ano, šikovná. Je tam Ježíšek,“ pochválila ji Analise.

„Víš něco o Lauren Conwayové?“

„Kdo je to?“

„Dívka, která se před několika měsíci ztratila. Ze Svaté Alžběty. Dívala jsem se na internet, našla jsem si i staré noviny. Podle toho, co se mi podařilo zjistit, to vypadá, že ji nikdy nenašli.“

Analise se zamračila. „Hm, tak o tom nic nevím. Když jsem tam byla, tak se jeden kluk pokusil o útěk. Našel ho ale někdo z péáčků a rozmluvil mu to.“

„Z péáčků?“

„Jo, PA, tedy péáčko, je zkratka pomocného asistenta. Jsou to bývalí studenti školy, kteří tam zůstali pracovat. Každá ze skupin má svého učitele jako vedoucího a alespoň

jedno péáčko. Ten pomáhá učitelům a... No zkrátka má k dětem blíž. Pomáhá překonat generační bariéru. S péáčky se dá mluvit o všem, sami si totiž prošli dost těžkým obdobím. Studenti jim věří.“

„A oni pak o všem referují učitelům.“

„Ne... Ne, nutně. Eli je mé bývalé péáčko. Vzali jsme se a jsme šťastní,“ usmála se.

Julia ale její nadšení nesdílela. Podle jejího názoru byl Eli Blackwood svatouškovský rozumbrada, který tichým nátlakem svou ženu ovládal. Analise ho uctívala téměř jako Boha, on ji mlčky zneužíval a týral. O tom se teď ale bavit nechtěla. „Neměly jste ve škole poměry s péáčky zakázány?“

„No to si piš. Také jsme spolu žádný poměr neměli. Nebo to tak alespoň vypadalo na veřejnosti. Chodit jsme spolu vlastně začali, až když jsem se vrátila domů a Eli rozvázal pracovní poměr se Svatou Alžbětou.“

„A jak jste to zvládli?“

Poprvé za celý rozhovor se Analise nervózně ošila. „No, žádná sláva...“ připustila. „Eli byl..., ehm..., vyvolený pro lepší svět. Udělali z něj zvláštní péáčko a musel pro školu pracovat, dokud nedokončí univerzitu.“

„Zvláštní péáčko?“

Analise pokrčila rameny. „Ti nejslibnější studenti mají na škole trochu jiný, elitní program. Spolupracují online s jednou univerzitou tady v Oregonu. Eli udělal přijímačky, rozhodl se však, že bude studovat tady, v Seattlu.“ Kousla se do rtu. „To se ale škole samozřejmě nelíbilo,“ připustila. Pohrávala si se zlatavými kadeřemi malé Chloe, v myšlenkách se ale podle všeho ztrácela v jiném světě. V minulosti.

„Dělali mu nějaké potíže?“ zeptala se Julia.

„Ne. Brali jsme se, jakmile jsem dokončila zdravotnickou školu. Z útulku jsme si vzali Bentleyho, koupili tenhle domek a pořídili si Chloe.“

„Takže jsi o Škole svaté Alžběty nikdy nemohla říct křivého slova?“

„Ne, ne,“ vyhrkla Analise podezřele rychle. Pak dodala: „Myslím, že bojuješ s větrnými mlýny, Julie. Znáš tě a vím také, za jakých podmínek vyrůstala Shay. Po té události jste se změnily. Ze Shayly už nikdy nebude ta maličká nevinná holčička.“

„Nemyslím, že je ještě nevinná nebo naivní,“ řekla Julia. „Přesto mi ta instituce připadá pro dítě jejího věku příliš tvrdá.“

„Já vím. Vzpomínám si také, že jste s Shaylou stály samotné proti zbytku světa.“

„No jo... Občas...“

„A ještě jednu věc bych ti měla připomenout. Ani ty, ani já nejsme tak staré. I pro nás to bylo těžké období.“

Chloe se v Analině náručí ošila. „Ale ale, tady se chce někomu spinkat,“ řekla, ačkoliv Chloe vypadala naopak velmi živě. Měla však pravdu, za několik vteřin se holčičce skutečně začaly klížit oči.

„Měla bych už jít.“ Julia vstala a z věšáku v předsíni si vzala kabát a teplý šál. Než odešla, ještě se otočila. „Ach, ještě něco... Nevzpomínáš si na učitelku Marisu Howellovou?“

Analise se na ni zamyšleně zadívala. „Ne. To jméno mi nic neříká.“

„Měla učit společenské vědy.“

Analise zakroutila hlavou. „Julie, ve Svaté Alžbětě jsem byla před osmi lety. Proč se vlastně ptáš? Co se s ní mělo stát?“

„Odešla. Měla románek se studentem.“

„Opravdu?“ Analise na ni překvapeně zamrkala. „Vyzazili ji?“

„Nevím jistě.“

„Vztahy studentů a vychovatelů, to je zkrátka ve Svaté Alžbětě zakázané ovoce.“

„Nejenom ve Svaté Alžbětě... Přesto se to občas stane.“

Julia si přehodila šál okolo krku. „Myslela jsem jen, že se ti třeba doneslo, kdo byl tím studentem.“

Sestřenice však jen zakroutila hlavou a otevřela Julii dveře. „Opravdu nevím... Ani já ani Eli se školou nejsme v žádném kontaktu od chvíle, co odtamtud odešel.“

„Ahójo,“ řekla Chloe, jako by už chtěla Julii vystrčit z domu.

„Ahoj, Chloe, Analiso, mějte se tu hezky.“

„Vždyť se zase brzy uvidíme.“ Analise ještě chvíli čekala ve dveřích a sledovala, jak sestřenice Julia sbíhá po schodech k ulici. Její volvo stálo u chodníku. Zepředu i zezadu se k němu mačkala jiná auta, Julii se však podařilo vyjet bez problémů. Ve zpětném zrcátku viděla, jak jí Analise s Chloe naposledy zamávaly a pak vešly opět domů.

Analise měla na Svatou Alžbětu zjevně ty nejlepší vzpomínky. Škola jí podle všeho navíc skutečně pomohla změnit život. Po takovém rozhovoru by se měla Julie cítit lépe.

Tak proč se cítila ještě hůř?

Kapitola 5

Shayla se rozhlédla po společenské místnosti. Stálo v ní několik pohodlných židlí, křesílek, stolů s lampičkami, u stěny bylo dokonce akvárium. A v každém okně mříž.

Tady by zůstal jen naprostý idiot. A Shay se, alespoň podle všech IQ testů, které doposud podstoupila, mezi idioty rozhodně počítat nemohla.

Nevěděla, jak je to vzhledem k jejím genetickým predispozicím možné, ale měla mnohem vyšší IQ než matka s otcem dohromady. Edie a Max... Měl někdy někdo horší kombinaci rodičů? To těžko, byla přesvědčena Shay. No, snad jediné Julia. Rip Delaney byl ten nejhorší z nejhorších. Příjímací část téhle zatracené školy jí poskytla dost času na to, aby se mohla věnovat vzpomínkám na své rodiče. Stačil jí jediný den a noc, aby jí došlo, že se ocitla v pravém pekle. Žádné mobily, žádný e-mail, žádná televize, tedy kromě povolených čtyř hodin v neděli odpoledne. Dále pak žádné mp3 přehrávače, žádný facebook, žádný internet. Nic, co by ji mohlo zbavit stresu. Nemohla se spojit s nikým zvenčí.

LISA JACKSON

Telefonovat mohla jen v případech ohrožení nebo pod dohledem některého z těch vymytých mozků.

Dostala už i rozvrh se jmény několika učitelů. Měla se skutečně na co těšit! Tělesnou výchovu vede fešák Cooper Trent. Chemii má na starosti ten hispánský G. I. Joe DeMarco. Historii a angličtinu ji bude vyučovat Hammersleyová. Psychouš Wade Taggart vede hodiny psychologie, a s tím nejhorším magorem ze všech, reverendem Lynchem, bude probírat, proč se dostane do pekla. Škoda, že nebude mít žádnou hodinu s tím mladým kaplanem, kterého potkala hned po přiletu. Líbil se jí. Měl hezké modré oči a upřímný úsměv. Do poradny měla docházet k reverendu Lynchovi a doktorce Tyeeshe Williamsové, co vypadala jako jeptiška. Pak ji čekaly jakési *outdoorové aktivity*, které povede ten zelený mozek Flannagan. Vlastně *pan* Flannagan. Super! Přes den se tedy bude věnovat výuce, volné chvíle pak bude trávit se svou skupinou.

Taková hrůza! Co si Edie myslela?

Prsty si pročísala vlasy. Musí vypadnout za každou cenu, pomyslela si. Musí utéct domů. I když to nebude žádná legrace. Škola svaté Alžběty je opravdu díra na konci světa.

Kromě hydroplánu se do školy dalo dostat ještě autem po dlouhé klikaté silnici, která vedla přes hory. Viděla ji z letadla. Cesta se točila v lesích a šplhala vysoko do kopců. Vypadala nebezpečně, ale schůdně. Pak tu samozřejmě byla masivní železná brána a strážní věžička asi kilometr a půl od komplexu školních budov. Dá hodně práce, než se na cestu dostane. Pokud ale existuje vchod, kudy přivážejí zásoby a kudy prochází personál, pak ho musí objevit každý, kdo má alespoň špetku inteligence.

Přecházela zamyšleně po dřevěné podlaze a škrábala si ruku, kde ji svědily vpichy od jehel, kterými jí kvůli testům zdravotnice Ayresová odebírala krev. Ayresová ale dělala jen svou práci. Vyplňovala soudní příkaz a vracela Edii svobodu. Při tom pomyšlení se jí znovu zpěnila krev v žilách. Proč ji musela posílat právě sem? Mohla si přece vybrat jiný ústav, tak proč právě sem?

Edie zjevně vybrala první školu, kterou našla, jen aby se Shayly co nejrychleji zbavila. Srdcem jí projela bolest. Bolest, jakou zakoušela pokaždé, když si vzpomněla na rodiče. Max a Edie Stillmanovi... Jejich svazek netrval dlouho a skončil rozvodem, po němž si otec sbalil věci a zmizel. Nikdy se pak už nezajímal, co se s Shay děje. Jako by mu vlastní dcera byla úplně ukradená. Vždycky tvrdila, že ho nenávidí. V hloubi duše se jí však stýskalo. Toužila, aby za ní alespoň jednou přijel a ukázal jí, jak mu na ní záleží. Jednou jedinkrát, víc by po něm nechtěla.

Třeba svou jedinou dceru zavrhl kvůli Edii. Shay v to alespoň doufala. Člověk nepotřeboval vystudovat psychologii, aby poznal, jak je Edie labilní. Už jen fakt, že se dvakrát provdala za Ripa Delaneyho, dokazoval, jak nutně potřebovala mít po svém boku chlapa. Jakéhokoliv.

Znovu si na svého otce vzpomněla. Byl bohatý, přátelský, vtipný a krásný jako Adónis, jak matka s oblibou říkávala. Shay se však obávala, že za Ediinou láskou k Maxovi stálo zejména jeho jmění.

Rychle vyhnala obrázek Maxe Stillmana z hlavy a potlačila nutkavou potřebu brečet.

Nesmí se rozplakat.

I kdyby se cítila sebežalostněji.

Přesto jí vyschlo v hrdle, až si musela odkašlat.

Rodina. Může tak své příbuzné vůbec nazývat? Doufala, že se nikdy a za nic na světě nebude podobat své matce.

Byla přece vdaná jen třikrát a z toho dvakrát za jednoho chlapa. Opravdu je to tak zlé?

Možná ne. Kdyby ale Edie měla štěstí, připsala by si na seznam určitě i mladého nadšence do golfu Granta Sykese, s nímž chodila. Znovu pocítila to píchnutí v srdci a znovu ze všech sil potlačila nutkání plakat. Doufala jen, že v místnosti není instalovaná skrytá kamera, která by snímala, jak si opatrně utírá oči, aby se jí neroztekla řasenka.

Zadávala se zoufale na zamřížovaná okna. Jediný, kdo jí odsud mohl pomoci, byla Julia. Jen její nevlastní sestra by dokázala vidět Školu svaté Alžběty takovou, jaká opravdu je. Jako vězení. Nejdřív ale musí najít způsob, jak komunikovat s vnějším světem. Musí za každou cenu kontaktovat Julii, a to nebude nijak snadné.

Pak tu byl také Wolf, celým jménem Jensen Wolfe. Chvilí spolu chodili. Ve svých třiadvaceti letech byl mnohem vyspělejší než většina chlapců jeho věku. Jenže teď je na cestě do kriminálu. A to jen proto, že se rozhodli vykrást malý krámeček s potravinami. Kdyby s ním tak mohla promluvit... Wolf je asi jediným člověkem na světě, který ji skutečně chápal.

Vzdychla a posadila se na opěradlo jednoho z křesel. Je tu už čtyřiadvacet hodin a ještě se nehnula z téhle místnosti. Pořád ještě nedorazily výsledky drogových testů. Nikdo na nich ale nenajde vůbec nic! Tenhle rok naštěstí vykouřila jen několik jointů trávy a jednou si dala koks. Ale to je už několik měsíců zpátky. Navzdory hrůzným představám své

milované maminečky Shayla nefetovala. Na druhé straně Edie nebyla žádný Einstein. Stačí se podívat na výběr jejich životních partnerů...

Na matku teď ale myslet nechtěla. Ne, dokud trčí v téhle díře. Na *detoxikaci*, jak jí vysvětlila Burdettová. Blbost!

Kam ji asi tak pošlou potom? Poradkyně, vysoká černoška doktorka Williamsová, jí řekla, že se přestěhuje na pokoj, kde bude mít spolubydlící. Tam se prý i „socializuje“ a „seznámí s prostředím“, než ji přestěhují do vlastního pokoje. Překlad: Nevěříme ti ani slovo, proto budeš čtyřicet hodin denně pod dohledem. Takové kecy!

Neměla však na výběr. Alespoň pro teď. Přidělená spolubydlící byla navíc stejně nezajímavá jako filmy, na které se musela koukat s matkou. Jmenovala se Nona Vickersová a pocházela odkudsi ze Západu.

Shayla s Nonou ještě nemluvila, už teď ale byla přesvědčená, že jejich soužití bude spíše otravné. Do nové školy nastupovala už tolikrát, aby věděla, jak taková přijímací procedura probíhá. Nejdřív je v izolaci. Všichni se na ni dívají se zvědavostí a několik dobráků se pokusí vzít ji pod ochranná křídla. Ona pak bude muset ukázat, zda stojí o nějaké přátele. Jenže Shay o žádné přátele nestála. Ne, dokud si tohle místo důkladně neprozkoumá.

Pokud tady ovšem tak dlouho zůstane.

Sepnula ruce. Třeba, snad, možná by ji odsud Julia mohla dostat.

Vstala a zadívala se na obvaz na ruce, kterým jí sestra převázala vpich. Znovu obešla místnost, letáků a časopisů na stolicích si ani nevšimla. To poslední, co by chtěla momentálně číst, jsou pánbíčkářské kecy.

Pod poličkou s braky s podezřelými názvy jako například *Odpověď* nebo *Život s Ježíšem v srdci* tiše bublalo akvárium, kde se proháněly pestrobarevné rybky. Shay dobrou hodinu pozorovala maličkého úhoře, který se schovával v jeskyňce pod kamenem. Čas od času totiž pomalu vystrčil hlavu, rozhlédl se a rychle se opět schoval.

„Já vím, jak se asi cítíš,“ pošeptala mu Shay.

Když zaslechla svůj vlastní hlas, otočila se. Byla přesvědčena, že ji někdo pozoruje. Poslouchá. Sleduje každý její krok. Od chvíle, kdy vstoupila na palubu hydroplánu, cítila skrytý pohled zlých, zvědavých očí.

Jsi paranoidní, Shay. Nic víc. Jestli to půjde takhle dál, přijdeš o všechny emoce. Jako Julia. Nikdy s ní nebudeš moci žít! Vždyť je to troska!

Přesto Shay podvědomě tušila, že právě Julia je její jedinou šancí na záchranu. Jedinou osobou, která jí může z této cvokárny dostat.

Pochybovala, že by tady potkala někoho, kdo by jí mohl opravdu pomoci. Prvním zaměstnancem školy, s nímž se setkala, byl pilot Spurrier. Mohlo mu být kolem čtyřicítky, měl tmavé vlasy i oči, napjatě sledoval horizont před sebou. Alespoň byl zticha. Na hlavě měl sluchátka s mikrofonem a za celou cestu prohodil jen pár slov. Pochopila, že se podílí i na výuce.

Zahlédla také několik budoucích spolužáků, kteří na ni zírali z oken, když šla po dvoře. Pak tu byli dva zhruba dvacetiletí kluci se zvláštními privilegii. Jeden Asiat, druhý Hispánec. Podle všeho na škole pracovali. Skrz skleněnou stěnu, která oddělovala recepci od společenské místnosti, pozorovala Asiata, jak cosi náruživě ťuká do notebooku. Jeho kamarád už tolik pozornosti práci nevěnoval. Čas od času se

k Shayle otočil a lehce se na ni usmál. Pak se ale pokaždé zase rychle otočil zpátky a pokračoval v činnosti. Ze zdravotnice Ayresové měl podle všeho pořádně nahnáno.

Shay si strhla stroupek na ruce a přemýšlela, zda by jí právě mladý Hispánc nemohl s útekem pomoci. Bezpochyby se o ni zajímal. Nutně potřebovala spojence a on byl prvním potenciálním přítelem, kterého tu potkala.

V duchu si vybavila tváře všech členů personálu. Všechny postupně zavrhla. Pak si ale vzpomněla na chlapíka, který měl být jejím skupinovým vedoucím.

Měl delší vlasy než všichni ostatní a opálenou pleť, i když byla ještě pořádná zima. Něco ji na něm zaujalo. Jakže se to jmenuje?

Cooper Trent?

Hmmm. To jméno jí znělo povědomě. Byla si však jistá, že se s ním nikdy nesetkala. Takového fešáka by si určitě pamatovala.

Kdo je to? Sedla si do křesla, přehodila si nohu přes nohu a nepřítomně bubnovala prsty do stehna.

Byl sexy takovým tím drsným kovbojským způsobem. Přesně po takových chlapech ženy šílí, na ni byl však příliš starý. Určitě měl přes třicet. Možná třicet čtyři, možná víc.

Pak si vzpomněla na mladého kaplana. McAllistera. Přemýšlela, kde asi pracuje... Uvidí ho zase brzy? Něco ji na něm zaujalo. Něco, co je v přímém rozporu s kolárkem, který nosil kolem krku...

Nečekaně se otevřely skleněné dveře do místnosti.

Objevila se v nich doktorka Williamsová a přivítivě se na Shaylu usmála. Hned za ní vstoupila Nona, pobledlá holka s velkýma plachýma očima a řídkými hnědými vlasy.

„Ahoj, Shaylo,“ řekla doktorka Williamsová nasládlým hlasem, ze kterého se Shay zježily vlasy. „Myslím, že by ses mohla se svou spolubydlicí Nonou trochu lépe seznámit.“

„Čau,“ hlesla Nona s patolízalským úsměvem. Shayle se z něj pomalu zvedl žaludek.

mlčela.

„Tohle je Nona. Pochází z Indianapolis,“ pokračovala Williamsová.

A z toho mám padnout na zadek?

„Je tu už... Jak dlouho? Deset měsíců?“

Deset měsíců? To nikdy! Shayla se zachvěla. To raději zemře, než by tu měla trčet tak dlouho.

„Skoro jedenáct,“ poopravila ji Nona a pohládila si malý stříbrný křížek na krku. I když se tvářila skoro podlézavě, v očích jí jiskřilo. Pod zevnějškem pokorné pánbičkárky se bezpochyby ukrývala silná osobnost.

„Proč jsi teda pořád na pokoji se spolubydlicí? Myslela jsem, že tu každý dostane vlastní pokoj. Nebo ne?“ zeptala se Shay a přesunula pohled z Nony na doktorku Williamsovou.

„Nona by tu ráda zůstala jako pomocný asistent,“ odpověděla doktorka hrdě.

„Proboha proč?“ vyhrkla Shay. Nedokázala si představit, že někdo na škole dobrovolně zůstane déle, než je nezbytně nutné.

„Jinde bych takovou příležitost neměla,“ vysvětlovala Nona. „Tady na Škole svaté Alžběty jsem dostala skvělou šanci změnit svůj život. Začala jsem věřit v Boha a svou zemi.“ Ústa se jí zkroutila v blaženém úsměvu, jako by ji právě osvítil Duch svatý.

Nebo jako by jí za těch jedenáct měsíců stačili dokonale vymýt mozek.

Shay se zase začalo dělat zle. Nona vypadala jako loutka, která odříkává předem naučené repliky. Najednou Shayle škola připadala tak strašně nereálná, jako by se jí to všechno jen zdálo. „Ty nechceš jít domů?“

„Ne, dokud nebudu připravena.“

„Já už jsem připravena teď,“ oznámila Shay a vysloužila si pobavený úsměv doktorky Williamsové. K zblití, pomyslela si znechuceně. Rozhovor pak pokračoval bezvýznamnými řečmi, které měly Shay „vytáhnout z ulity“. Doktorka v ní chtěla vzbudit pocit bezpečí a klidu. Až naprší a uschne!

Doktorka Williamsová během rozhovoru doslova zářila. „Budeme teď muset jít, Shaylo. Zítra se ale už budeš moci přestěhovat do pokoje k Noně.“

„Páni. To si budeme moci udělat holčičí pokec. A já si zapomněla přibalit medvídka!“

„To nebylo hezké,“ poznamenala doktorka, přívětivě se však usmála.

Nona Pobožná se na ni zadívala. Zdálo se jí to, nebo ta holka skutečně přemáhá pobavený úsměv?

Shay sledovala, jak skleněnými dveřmi opouštějí místnost. Nona Vickersová rozhodně není taková, za jakou se vydává. Ačkoliv na sobě její spolubydlící nedala znát ani špetku vzdoru vůči školnímu programu, bezpochyby se v ní skrývá mnohem víc než slepá poslušnost a pobožnůstkářská oddanost.

Tichá voda břehy mele, pomyslela si Shay.

Ze svého úkrytu v podkroví kaple čekal Vůdce, až ji znovu zahlédne. Tu novou. Další studentku Internátní školy svaté Alžběty. Z vysoko položeného okna pozoroval okna ošetřovny a přilehlé společenské místnosti ve víře, že ji znovu alespoň na okamžik spatří.

Byl jí doslova posedlý. Měl by se přitom poučit z předchozího neúspěchu a konečně si uvědomit, že ženy jsou jeho největší slabinou. Od chvíle, kdy dosáhl puberty, jsou právě ony jeho požehnáním a prokletím zároveň.

Lauren Conwayová ho sváděla.

Rychle si ji vybavil. Byla vysoká, štíhlá, krásná. Dívka vstupující na práh dospělosti. Svou proradnost skrývala pod maskou nevinnosti, a to tak dobře, že jí začal důvěřovat.

A to se mu stalo osudným.

Proč ho tedy nyní tak zajímá ta nová?

Ví, že se k ní nesmí přiblížit.

Za problémy s Lauren vděčí zejména svému špatnému úsudku. Učarovala mu její krása, a proto si přestal dávat pozor. Byla chytrá a trochu drzá, líbila se mu od první chvíle, co ji uviděl. Oči měla modré a svůdné, jako je hladina jezera, z tváře jí vystupovaly výrazné lícní kosti, její nádherně řezané malé rty slibovaly ty nejtajnější rozkoše. Měla tmavě hnědé, skoro černé vlasy, které jí spadaly na ramena.

Byla rozenou svůdkyní. A on hloupý blázen.

Jan kvůli jejím půvabům málem zapomněl na své poslání.

Tutéž chybu už nesmí opakovat. Navíc má už dost žáků. Nemůže si dovolit, aby se skupina ještě rozrostla. Hrozilo by pak riziko prozrazení.

Nebo by to měl zkusit? Copak už nečeká na dalšího svůdného adepta prázdná místnost?

Znovu ji v okně zahlédl. Přecházela po místnosti jako zvíře chycené do klece.

Bože! Je tak krásná! Tváří se vzdorovitě, její IQ se šplhá do závratných výšin. Je nádherná a po čertech chytrá... Dábelská kombinace! V očích jí plál oheň, mračila se. Tahle dračice se rozhodně s pobytem na škole nesmíří tak snadno. Třeba by stačilo jen málo, aby její vztek nasměroval správným směrem. Možná by jí mohl nabídnout přilepšení, pár zvláštních privilegií. Je jí sotva sedmnáct... Ohýbej stromek, dokud je mladý!

Promnul si vzrušeně dlaně a zachvěl se. Po celém těle se mu rozlévalo příjemné horko, cítil slabost v podbřišku. Při pomyslení na měkké a poddajné dívčino tělo se mu pohnul penis. Brzy se dostavila erekce.

Představoval si sebe samotného, jak nad ní klečí a dívá se přímo do jejích velkých oříškových očí. Měla by je doširoka rozevřené vzrušením. Zračila by se v nich touha. Když by ji pak pohladil po vlasech a políbil na krk, zasténala by rozkoší. Její smyslné tělo by se prohnulo, rozevřela by stehna, přitiskla k němu svůj žhavý klín... Stala by se jeho poslušnou otrokyní, která by na požádání splnila každé jeho přání.

Shay... Shayla... Už jen zvuk jejího jména mu rozproudil krev v těle.

Tohle nesmíš! Zapomněl jsi už na Lauren? Copak ses dostatečně nepoučil? Co když tě odmítne? Vmete ti tvé návrhy do tváře? A co huř, co když o tom promluví? Lauren nic takového neudělala, co když tě ale Shay napráská vedení?

A kdo by jí věřil?

Zahlédl Shaylu, jak přechází k akváriu u stěny místnosti, a rázem opět nemyslel na nic jiného než na její nahé tělo.

LISA JACKSON

Představoval si, jak pod ním leží, její pevné prsy jen čekají, až se jich dotkne, až je bude líbat, až do zubů jemně uchopí její bradavku a...

Při tom pomyšlení se mu podlamovala kolena. Musí ji mít! A ona ho musí chtít. Musí doslova hořet touhou po něm. Už neudělá stejnou chybu, jaké se dopustil s Lauren. Připraví jí pokoj, aby se mohla přidat mezi jeho žáky, aby mu mohla každý večer zahřívát postel.

Vychlo mu v krku, na zip kalhot tlačil horký penis. Sáh si do rozkroku a pomalu si kalhoty rozepnul.

Skřřřííííp.

Kdesi pod ním se otevřely dveře.

Zatraceně!

Takhle ho nikdo nesmí vidět.

Jeho penis se úlekem opět smrští.

Naposledy střelil pohledem do společenské místnosti. Shayla si právě přehodila vlasy přes rameno a zadívala se do vysoko položeného okna kaple, jako by věděla, že se za ním nachází on.

Na okamžik se mu zastavil dech. Vzápětí si však uvědomil, že ho ve stínech půdy nemůže vidět. Pak se bezhlesně vydal dolů po schodišti a přemýšlel, jak dlouho ještě může trvat, než se jeho erotická fantazie promění ve skutečnost.

Kapitola 6

„Ahoj, Julie!“ rozezněl se Eliho hlas sluchátkem Juliina mobilu, když parkovala u svého bytu. „Analise říkala, že ses u nás stavovala. Mrzí mě, že jsme se minuli.“

„Nic se neděje, snad příště.“ Zatáhla za ruční brzdu a vypnula motor. Přemýšlela, proč Eli volá. Nikdy dříve to neudělal. Na společných rodinných setkáních se vždy choval mile, nikdy však na sebe nevzal iniciativu, aby jí zatelefonoval, nebo ji dokonce navštívil. „Co se děje?“ Vzala si ze sedadla spolujezdce kabelku, vystoupila z auta a zavřela dveře. Ze šedých mraků na ni dopadal studený déšť a stékal jí po krku za límec.

„Prý ses ptala na Svatou Alžbětu. Kvůli Shay?“

„Hm, jo.“

„A... Proč tolik otázek?“

„Potřebovala jsem názor člověka, který to zažil.“

„Podle Analise nejsi z přítomnosti Shayly na škole právě nadšená.“

Vzdychla a zatlačila na vchodové dveře. „Ne, to nejsem.“

„Proč?“

„Chtěla jsem jen vědět, jestli by se pro ni třeba nehodila jiná škola.“ Shýbla se, aby zvedla leták, který se válel na zemi. Šlo o promoklou reklamu na čištění koberců.

„Podle mého názoru by Shayla potřebovala pořádně srovnat.“

„Nestačilo by jí třeba jen správné vedení?“ navrhl. Na Elim jí vždycky něco vadilo. Možná to, jak se choval nadřazeně.

„To mám přesně na mysli. Potřebovala by víc lásky. V rodině se jí lásky moc nedostávalo. Vždyť víš... Jak Max odešel od matky a pak ta nepříjemnost s Ripem...“

„Nepříjemnost s Ripem?“ opakovala nevěřicně.

„Jo...“

„Někdo ho zavraždil, Eli!“ připomněla mu rázně a zastrčila klíč do zámku. „Zavraždil, chápeš?“ Rozbušilo se jí srdce. Ostatně jako vždy, když si vybavila obrázek svého otce, jak leží na zemi v kaluži krve, nepřítomně zírá vzhůru, karmínové rty se chvějí...

Skutečně držela v ruce nůž?

Nebo jí tuhle domněnku podsouvají jen její noční můry?

„Počkej, nevykládej si to špatně. Chtěl jsem jen říct, že Shayla vyrůstala bez výrazného mužského vzoru.“

„A Škola svaté Alžběty jí má takový vzor dát?“ Vzala za kliku.

„Může jí dát slušný základ. Pravidla, podle kterých se pak bude řídit po zbytek života. Má tam výchovné poradce a psychologa, s nimiž si vždycky může popovídat. Najde tam spoustu dobrých křesťanů, kteří jí ukážou, jak prožít život naplno.“

„Mluvíš jako reklamní plakát,“ poznamenala.

Dveře opět nešly napoprvé otevřít. Do dřeva se vsákla voda a deska nabyla na objemu. Opřela se do nich ramenem a pořádně zatlačila. Bude si muset promluvit se správcem domu, aby je opravil, pomyslela si.

„Poslyš. Svatá Alžběta je výborná škola. Pro Shaylu dokonce ideální.“

Julia hodila promoklý leták na stolek za dveřmi a řekla: „Díky za informaci.“

„Takže... V pohodě?“

„No jasně, jako vždycky. Nebo ne?“

„Jo, jo, ale... Ehm... Analise má zkrátka strach, že budeš chtít do školy šťourat...“

„Šťourat?“

„Jo... Prostě dělat problémy.“

„Jak to přesně myslíš?“ Kam tím, do háje, směřuje? „Komu bych měla dělat problémy? Tobě?“

„Analise ti prý řekla, že jsme se se školou nerozloučili právě v nejlepším. Bylo to ale naše rozhodnutí. A ne někoho ze Svaté Alžběty.“

„Nechápu,“ oznámila mu. Opřela se o stěnu. Slyšela, jak voda z kabátu kape na kobereček. Čertík se protáhl na pohovce a vystrčil drápy. „Kam tím míříš, Eli? Chceš mi naznačit, že by vám někdo ze školy mohl způsobit problémy? Tohle mi chceš říct?“ Pořád významu jeho slov nemohla uvěřit. „Bojíš se snad, že vás nepozvou na sraz absolventů?“ Kocour seskočil z pohovky a přihopsal k Julii, aby se s ní přivítal. Jeho panička se shýbla a volnou rukou ho podržala po bradě.

„Ne, to v žádném případě.“

„Tak co se děje, Eli? No? Proč jsi tak podělaný z toho, že jsem s tvou ženou mluvila o Svaté Alžbětě a...?“

„O to přece nejde,“ skočil jí do řeči. „Podle mého názoru ale neznáš Shaylu. Ta holka má vážné problémy, Julie. Tohle je přesně ten druh instituce, jaký potřebuje. Musí se naučit respektu.“

„Tak podívej. Já znám svou sestru moc dobře. Nesváděj to na ni,“ obořila se na něj Julia. „Jenom mi zkrátka řekni, čeho se bojíte.“

„Ničeho. Nebojíme se... Nebojíme se ničeho.“

Na to mu však Julia nehodlala skočit. Na chvíli nastalo trapné ticho. Čertík se jí otřel o mokré nohy. Narovnal se.

„Poslyš, Julie. Jenom mě to zkrátka zajímalo. Dělej, co myslíš, OK? Neříkej pak ale, že jsem tě nevaroval.“

„Ale před čím, Eli?“

Zaváhal. Pak ztišil hlas. „Před vším, co objevíš, Julie. Nemusí se ti to líbit.“ S těmito slovy ukončil hovor.

„Hajzle,“ zasyčela ještě do němeého sluchátka. Čertík k ní vzhlédl. „Tebe jsem nemyslela.“ Vysvlékla se z kabátu a zavěsila ho na věšák vedle dveří. Vodu z něj nechala kapat na podlahu. „Pojď, připravíme ti něco k jídlu. Co ty na to?“ zeptala se a zamířila do kuchyně.

Proč je Škola svaté Alžběty pro každého tak výbušným tématem? Navzdory téměř oslavným ódám působila jak Analise, tak Eli vystrašeným dojmem. Ale proč? Vždyť už do školy ani jeden z nich nechodil.

„Je to stále podivnější a podivnější,“ postěžovala si zvířátku, když lžící nabrala speciální maso pro kočky a hodila mu ho do misky. Čertík však krmení ignoroval a zamířil za svou paničkou do obývacího pokoje. Sledoval, jak zapálila oheň

v plynovém krbu a natáhla se na pohovku. Potřebovala chvíli přemýšlet. Rozmyslet si, co dál.

Každý jí říkal, ať nechá Shaylu na pokoji. Všichni se shodovali v jednom: Její sestra má to, co si zasloužila. Pobyt ve škole jí prý jen prospěje. Julia ale měla pocit, že svou sestru musí ochraňovat, a celou situaci viděla trochu jinak. Lidé, kteří k ní neměli tak blízko, dokonce včetně Edie, neviděli to dítě, co se v nitru Shayly schovávalo. Jasně, chovala se strašně, pobytu na škole se však upřímně děsila. Jenže něčeho takového by se bál každý teenager!

Navíc nikdo nemohl chápat její povahu víc než Julia. Vzpomínala, jak se Edie vrátila z porodnice s tím malým vykuleným uzlíčkem v náručí. Od první chvíle, kdy svou sestřičku spatřila, ji děťátko doslova fascinovalo. Celý její svět se rázem točil jen kolem toho mumlajícího miminka, později cvrčka, který ji po bytě pronásledoval po čtyřech. Se Shaylou prožila matčina drsná manželství i ještě drsnější rozvody.

Julia měla ke svému otci blízko, Rip ji opravdu miloval. Max Stillman byl ale jiný. Hluboko ve svém nitru se Julia cítila provinile za to, že k ní se její otec choval jako k princezně, zatímco Shaylu se pod svá rodičovská křídla přijmout zdráhal. Na druhé straně mu to její mladší sestra zrovna neusnadňovala.

Julii však po každém návratu ze školy nadšeně vítala. Stačilo, když slyšela zaskřípění brzd školního autobusu, a už běžela ven přivítat ji.

„Sestří!“ volala na ni.

„Pšt!“ napomínala ji Julia. Když brala Shayliny maličké dlaně do svých, cítila se rozpačitě. „Říkej mi Julie.“

„Sestří!“ Vždycky musela mít poslední slovo. Radostně

pak kolem ní poskakovala a radovala se, že ji nemůže chytit.

Když později nastoupila do školy i Shay, jezdily autobusem spolu. Sedávaly si však přes uličku. Julie se styděla sedět na jedné sedačce s o sedm let mladší holkou, obzvláště pak svou vlastní sestrou.

Na střední se Shayle trochu odcizila. Neměla na ni čas a zajímala se o úplně jiné věci než o mladšího sourozence. Obzvláště poté, když si začala všimát chlapců a zejména jednoho: Coopera Trenta.

Uch! Okamžitě na něj přestaň myslet!

Nechtěla vzpomínat na člověka, který se jí zaryl tak hluboko pod kůži.

Čertík jí vyskočil do klína a schoulil se do klubíčka. Za chvíli už spokojeně předl. Julia ho nepřítomně pohladila po hebkém kožíšku a zadívala se do ohně. Silná bolest hlavy díky Bohu konečně ustoupila. Ještě chvíli přemýšlela o Škole svaté Alžběty, na nic však nepřišla. Po několika minutách tedy vstala a zamířila do kuchyně, kde si připravila své oblíbené levné jídlo: čínské nudle se zeleninou.

„Mňam,“ usmála se spokojeně na Čertíka. „Úplně jako na vysoké. Špagety s kečupem tam představovaly vrchol světové gastronomie.“

Kocoura ale její nadšení nechávalo chladným. Znuděným pohledem sledoval Julii, jak si nese talíř ke stolku a usedá k počítači. Nebyla žádným detektivem, musela se však o škole dozvědět víc. Analise s Elim jí moc nepomohli, pořád však zůstával internet. Pokud ve Svaté Alžbětě něco smrdí, pak o tom musí najít alespoň zmínku.

A pak co?

„Hezky všechno po pořádku, Julie,“ připomněla si. Postavila talíř na stůl a zapnula počítač. V tu chvíli už pro ni nudle se zeleninou přestaly existovat. „Všechno po pořádku!“

Když Shay konečně stanula na prahu pokoje, svého nového „domova“, rozhlédla se.

Dvě velké postele stály přiražené u protilehlých stěn. Ke každé patřila malá skříňka, pod oknem se střetávaly dva psací stoly ve tvaru písmene L. Všude bylo uklizeno, čisto, uhlazeno. Připadala si spíš jako v nemocnici než v pokoji internátní školy.

Domov, sladký domov, pomyslela si Shay hořce. Na druhé straně přesně něco takového očekávala. V tomto ohledu ji Škola svaté Alžběty, neboli Sval, jak jí začala zkráceně v duchu říkat, nezklamala.

„Tohle je tvoje postel,“ ukázala doktorka Williamsová na jedno z lůžek. Nonina postel byla perfektně ustlaná, matraci přikrýval pedantsky složený přehoz. Na stěně nad lůžkem visel kříž, na polštářku ležela růžová plyšová koala. Žádné jiné výzdoby si Shay nevšimla. „Věci si můžeš uložit do skříňky. Jestli budeš mít nějaké otázky, Nona ti je jistě ráda všechny zodpoví. Pokud bys ale potřebovala cokoli jiného, jsem ti k dispozici čtyřicet hodin denně.“ Věnovala jí strojený úsměv a podala jí ještě několik dodatečných informací týkajících se budíčku, modliteb a rozvrhu hodin. Nakonec řekla: „Uvidíme se zase zítra ráno,“ zamávala jí a odešla.

Jakmile se za paní Williamsovou zavřely dveře, hodila si Shay batoh na postel. „Proboha, mě z ní snad trefí...“

„Náhodou, je docela v pohodě,“ řekla Nona přátelsky. „Je chytrá, rozumí lidem.“

„Když říkáš...“

„Všichni zdejší učitelé pomáhají studentům ze všech sil.“

Shay na ni vytřeštila oči. *Tohle* myslela opravdu vážně?

Nona přešla ke své židli u stolu a usmála se na svou novou spolubydlici. Pak se zadívala ke stropu nade dveřmi. Shayla její pohled sledovala. Dívala se na přístroj, který vypadal jako protipožární zařízení. Pak přesunula pohled opět k Noně. „Jsem tu od loňského května. Byla jsem na tom opravdu špatně. Lítala jsem v drogách, měla jsem kluka, který mě jen využíval. Prvních několik týdnů jsem to tu nenáviděla, ale pak...“ Pokrčila rameny. „Zvykla jsem si a začala jsem vnímat školu i s její hlavní devízou.“

„A to je co?“

„Spása. Předtím jsem šla po špatné cestě. Kdybych se nedostala sem, nedožila bych se ani svých pětadvaceti.“

Shay jí však nevěřila ani slovo. Střelila pohledem na kříž na zdi.

„S Kristem jsi sem už přišla, nebo jste se sčuchli až tady?“

Nona se zamračila. „Našeho pána Ježíše Krista jsem pustila do srdce až tady. Došlo mi, jak moc ho potřebuji. Uvědomila jsem si také, že je tu pro mě, že jsem se sem dostala jen skrze jeho lásku.“

„Ech...“ *Takové kecy!*

„Nečekám, že mi budeš věřit. Ještě ne.“

Nikdy!

„Ale časem na to přijdeš sama. Věříš v Boha?“

„No jasně,“ vyhrkla Shayla bez sebemenší známky sarkasmu v hlase. „V mém světě ale Bůh není nijak přívětivý. Naopak, je mstivý, plný nenávisti...“

Očekávala, že Nona jen odmítavě zakroučí hlavou. Podle všeho s ní ale souhlasila. „Já vím. Reverend Lynch je...“

„Stará škola?“

„Spíš tradicionalista. Pak je tu ale ještě reverend McAllister, každý mu tu říká ‚otec Jake‘. S ním se dá mluvit i o současných problémech. Je otevřenější, řekla bych. Bude se ti líbit, uvidíš. Každý ho má rád.“

„Otec Jake je kněz?“ zeptala se Shay a vybavila si podobu mladého muže s vlasy barvy písku, dólíčkem na bradě a úsměvem v očích.

„Ne,“ odpověděla Nona a znovu se usmála. „Prý to zkoušel, dokonce byl jistý čas v semináři. Zjistil ale, že se mu líbí holky, a tak se na studium vykašlal.“

„Jen tak?“

„Kdo ví?“ Nona pokrčila rameny. „Zeptej se jeho. Určitě ti to rád poví.“

„Je tu něco, co se ti nelíbí? Něco, co není...“ Shay naznačila prsty ve vzduchu symbol uvozovek, „... dokonalé?“

„Samozřejmě. Nenávidím zapékané brambory, které dělá paní Pruittová. Jsou opravdu odporné.“

„Paní Pruittová?“

„Jo, to je vedoucí zdejší kuchyně. Každý u ní musí pracovat, stejně jako se musí podílet i na ostatních pracích kolem školy. Každý týden pomáháme někde jinde, střídáme kuchyni, stodolu, úklid a práci na pozemcích. Tak to jde pořád dokola.“

„Pořádná pruda, co?“

„Ale ne, naučíš se respektu, zodpovědnosti a...“

„Jo, jo, tyhle kecy jsem už slyšela. Vymývání mozků začíná hned po příjezdu.“

Nona znovu střelila pohledem k požárnímu hlásiči. Má to být varování? Nebo je jen nervózní a tohle je její uklidňovací zvyk? „Jinak je tu teda všechno báječné?“ zeptala se Shay a přešla ke svému stolu. „Úplně všechno? To asi těžko, ne?“ Sedla si na desku stolu a zakývala volně spuštěnýma nohama. „Teda všechno kromě těch zapékaných brambor.“

Nona opatrně zakroutila hlavou. V jejích očích však Shyla četla váhání, možná dokonce náznak strachu. Otočila se k oknu a chvíli cosi zády ke dveřím dělala. Pak se podívala na Shay a ukázala jí nenápadně dlaň. Byl v ní nápis vyvedený narychlo propiskou. „Na stropě je kamera a mikrofon.“

„Vesměs tu ale vaří dobře,“ řekla rychle Nona, než stáhla Shay jakkoliv zareagovat. „Nebaví mě také některé práce. Z uklízení ve stájích se mi zvedá žaludek.“ Znechuceně se otrásla, pak však znovu vyslala bázlivý pohled k přístroji nade dveřmi. Pak se otočila ke svému stolku a vytáhla z něj tubu krému na ruce. Natřela si jím dlaně a čistým ubrouskem pak rychle smazala nápis z kůže. Potom se znovu zadívala na svou spolubydlící, která v jejích očích viděla jasný vzkaz: *Dej si pozor, tohle místo je nebezpečné.* „Ale i kydání hnoje se dá zvládnout, když si na to zvykneš.“

„Pochybuju, že k tomu někdy dojde.“

„Musíš tomu dát čas,“ řekla Nona a vyhodila ubrousek do odpadkového koše pod stolem. „Poslyš, musím se pustit do práce. Čeká mě úkol z angličtiny, pak se musím učit na zítřejší test z chemie.“

Shay přikývla a pokoušela se nezárat na podivný přístroj na stropě. Copak není protiprávní mít na pokoji kameru s mikrofonem bez souhlasu ubytovaného?

Vzpomněla si na tunu různých dokumentů, které musela

během posledních několika dní podepsat. Některé z nich se ani neobtěžovala číst. Edie ji tedy musela podrazit! Určité jí nastražila příslušný dokument k podpisu, když vycítila správnou příležitost. *Ach, drahá matičko...* Nebo ten dokument jednoduše podepsala za ni. Udělala by všechno, jen aby co nejrychleji svou vlastní dceru vypakovala ze Seattlu a mohla se pelešit s tím svým novým milencem. Ta mrcha...

Shay se najednou udělalo nevolno. Měla pocit, jako by se stěny kolem ní zmenšovaly. Nemohla dýchat. Otočila se k přístroji na stropě a stáhl se jí žaludek. Kdo zrovna teď sedí před obrazovkou? Kdo sleduje každý její pohyb? Kdo slyší každé její slovo? Nepatřila mezi strašpytle, na tomhle místě ale bylo něco špatného. Něco absolutně zlého. Zachvěla se.

Přestaň, huso! Nebuď paranoidní!

Když se však zadívala z okna do houstnoucího šera, viděla jen zlověstné vysoké štíty vzdálených hor. Bariér, které jí mají na tomhle místě udržet do konce života. Rázem se cítila tak nicotná a opuštěná. Neměla nikoho, kdo by jí pomohl...

Okamžitě přestaň! Přesně tohle chtějí. Nesmíš se nechat zlomit.

Vzápětí Nona rozsvítila lampičku a sáhla po učebnici chemie, Shayla však svůj pohled od okna neodvrátila. Dívala se na svůj vlastní vybledlý obraz. Pak svůj pohled přesunula k odrazu Nony a jejich oči se v odlesku okna na chvíli setkaly.

Nona ji pohledem opět varovala.

Výraz spolubydlící jen podtrhl její zoufalství. Musí se odsud dostat za každou cenu. A co možná nejrychleji.

Kapitola 7

„Jak to myslíš, že nevíš, co se s ní děje?“ zeptala se důrazně Julia a sedla si ke stolu. Mobil si křečovitě tiskla k uchu.

„Taková jsou pravidla, Julie. Říkala jsem ti o nich,“ vysvětlovala pevným hlasem Edie. „První týdný není povolen žádný kontakt. A pak jen krátké telefonáty. Pokud ovšem bude sama chtít.“

„Je to přeci tvoje dcera. Navíc nezletilá. Musíš o ní dostávat alespoň nějaké zprávy.“

„Jo, kdykoliv můžu zavolat výchovnému poradci. Ale ne Shay.“

„To je na hlavu.“

„Taková je zkratka jejich praxe.“

„Dobře, ale mně přijde uhozená. Shayla je ještě dítě.“ Něco podobného jí však říkala i Analise.

„O tomhle jsme již mluvili. Ve Svaté Alžbětě vědí, co dělají, a já jim důvěřuji.“

„Ale já bych s ní chtěla mluvit.“

„Můžeš napsat dopis.“

„Dopis? Kde to jsme? V osmnáctém století?“ Julia vstala ze židle a začala nepřítomně přecházet z jedné strany své miniaturní kanceláře na druhou. „A co mobility? E-maily? Nebo facebook?“

„Zakázáno.“

„Pochopitelně. Mami, to místo mi čím dál tím víc připomíná nějaký středověký žalář.“

„A ty mi zas čím dál tím víc připomínáš hysterku. I když z přehánění obviňuješ pořád jen mě. Prostě uber plyn, dej Svaté Alžbětě šanci. A, prosím tě, nechoď s tím už za Anaisou.“

„Cože?“

„Eli mi volal a všechno mi pověděl,“ řekla Edie.

Julii se sevřel žaludek.

„No jasně...“ Takový chcípák! Jistěže si hned musel stěžovat tetičce Edii. Jako malé dítě!

„Štouráš se v tom a zbytečně hledáš problémy,“ pokračovala Edie.

„Chtěla bych jen pár odpovědí.“

„Třeba by ses měla začít víc starat o svůj vlastní život, co říkáš?“

„Co tím myslíš?“

„To mi řekni sama, Julie. To ty jsi rozvedená a nemáš práci.“

„Vzala jsem si z tebe příklad,“ vyhrkla Julia. V telefonu se ozval povzdych. Ediina zpackaná manželství byla při podobných konverzacích vždycky tabu.

„Promiň, nemyslela jsem to zle. Neměla bys ale do mě tak rýpat, mami. Zajímám se jenom o Shaylu, nic víc.“

„Věř si, čemu chceš, ale mně také není ukradené, co se s ní

děje. Sakra... Mám tu druhý hovor. To bude Grant. Musím končit, měj se.“ Ukončila rozhovor.

Julia zoufale vzdychla. Shay už třetí den trčí v severním Oregonu a ona má stále silnější pocit, že s Internátní školou svaté Alžběty není něco v pořádku. Na druhé straně Shay skutečně není žádným andílkem a potřebovala by trochu srovnat. Může to ale dokázat instituce, kde se sotva před několika měsíci ztratila studentka a jedna z učitelek musela odejít, protože měla sexuální poměr se svým žákem?

Přečetla všechny články, které o Svaté Alžbětě našla na internetu. Škola byla založena roku 1975 a není partnerem žádné jiné školy. Jmenuje se podle svaté Alžběty, první americké svatořečené, která v těch místech podle pověsti nakrmila zchromlého rybáře, a zachránila mu tím život. Šlo o zcela nezávislou, řádně akreditovanou instituci. Pokud ohlasy nadšených rodičů a bývalých studentů nelhaly, pak byla Internátní škola svaté Alžběty hotovým darem z nebes. Recenze a reference byly nabitě superlativy. Podle webových stránek školy by se Shayla měla právě teď nacházet na tom nejkrásnějším místě na světě.

Všechno vypadalo tak dokonale, až se tomu nedalo věřit a jen to posílilo Juliino podezření, že něco není v pořádku.

Znovu si přečetla cíle školy, dopis od reverenda Lynche a několik vzpomínek bývalých studentů. Všechny texty byly tak nakaširované.

Na internetu si opět otevřela stránku Svaté Alžběty a našla si seznam zaměstnanců. Nebyl dlouhý a Julia v něm našla jediné povědomé jméno. Položka Maris Howellová na seznamu chyběla. Pod seznamem blikla na nápis ohlašující aktualizaci stránky.

„No to se nedivím,“ řekla nahlas. „Musejí svůj web pořád aktualizovat, aby na něm nikdo nemohl najít jediné smítko.“ Každíčká informace byla příliš dobrá, než aby ji mohla Julia považovat za pravdivou.

„Jsi jen příliš podezíravá,“ napomenula se. V uších jí zazněla slova jejího bývalého manžela, který jí přísahal na život své vlastní matky, že nemá milenku. Jenže Sebastian Farentino byl prolhaný lhář, který se jen pokoušel zakrýt temnou stránku své osobnosti. Na to Julia přišla docela brzy. A co ta jeho strašlivá přísaha o milence? Jak dlouho trvalo, než se znovu oženil? Pět týdnů od rozvodu!

„Pospíšil sis, Sebastiane,“ zamumlala. Většina vzteku z ní už však za poslední tři roky stačila vyprchat.

Mnohem horší bylo, koho si vzal. Peri bývala Juliina nejlepší kamarádka. Celá ta záležitost náramně zaváněla. „Pěkně otřepaný fór,“ řekla si znovu a odešla ze stránky školy. Pak si našla stránku internetového bankovníctví a zkontrolovala si stav svého neustále se tenčícího konta. Jako vždy se přihlásila na portál s nabídkami práce. Rychle si prolétla seznam nabízených pozic, přečetla si odpovědi, které dostala od potenciálních zaměstnavatelů. Všechny zamítavé. Znovu se přesvědčila, že coby tři roky nezaměstnaná učitelka už ve školství práci nesežene. Ještě chvíli tedy bude muset vydržet v restauraci jako servírka.

Otráveně vstala ze židle a odešla do kuchyně. Na jeden ze dvou funkčních hořáků si postavila konvici s vodou. Tenhle dvojpodlažní městský dvojdomek si pronajala poté, co se přistěhovala z Portlandu. Tehdy si ještě myslela, že si brzy najde práci a pak si koupí vlastní byt. Nic takového se ale nestalo.

Když učila na Batemanově střední, trpěla tak silnými migrénami, že na většinu hodin přišla pozdě. Bolesti hlavy byly přímým důsledkem probdělých nocí. Trápily ji noční můry. Vzdechla a natáhla se pro hrnek. Stoupající pára roz-tančila pokličku konvice.

Z talířku si vzala sáček čaje, který už použila ráno, vložila ho do hrnku a zalila vroucí vodou. Co když přijde i o práci servírky? Poslední dobou končily luxusní restaurace v Seat-tlu a okolí jedna za druhou.

Tristní stav jejího účtu svědčil o tom, že naprosto nut-ně potřebuje ještě jiný zdroj příjmu. Přemýšlela, že si vez-me spolubydlící, která by jí pomohla s náklady na bydlení. Tomu se chtěla vždycky vyhnout. Věci se ale mění. Jelikož už bylo jasné, že se k ní nenastěhuje Shay, mohla by její stůl přesunout do ložnice a pronajmout pokoj studentce z vyso-ké. Nebo dvěma. Ano, přišla by sice o soukromí, nemusela by si ale dělat tolik starostí s placením činže. Ani o práci už by se tak nebála.

Vzpomněla si na dům, ve kterém žili se Sebastianem. Bylo to hezké bydlení na úpatí kopce s nádherným výhledem na sopku Mount Hood. Sebastian, celkem úspěšný obchodník se dřevem, tam zůstal. S Peri a roční dcerkou...

Překvapivě jí ani trochu nechyběl. Popravdě se jí možná více stýskalo po přátelství s Peri. A co se domku týče, ten vždycky patřil spíše Sebastianovi. Pořídil ho ze svých peněz, sám si ho vybavil, částečně i sám navrhl. Ne, Sebastian Faren-tino jí nechyběl ani trochu. Nemrzelo ji ani zklamání matky, která několikrát zopakovala: „Takovou partii sis nechala pro-klouznout skrz prsty.“ Jediné, co Julii opravdu trápilo, byla skutečnost, že Peri jejich přátelství ukončila kvůli někomu takovému, jako je Sebastian.

Na druhé straně Peri věděla o ní a Cooperu Trentovi.

A možná právě proto si myslela, že může s Juliiným manželem flirtovat dle libosti.

Ztracena ve vzpomínkách si odnesla čaj zpět do své domácí kanceláře. Kdyby to neudělala Peri, přebrala by jí Sebastiana jiná. Vždycky se točil za ženskýma a nikdy se nezmění. Lépe jí bude bez něj.

Nikdy jsi ho navíc skutečně nemilovala, Julie. Přiznej si to.

Do takových úvah se však nechtěla pouštět. Když si ho brala, *myslela si*, že ho miluje. Samozřejmě *neměla v úmyslu* se rozvádět.

Nohou si přistrčila židli ke stolu. „A záleží na tom teď vůbec?“ položila si otázku a usrkla trochu čaje. Všechno se to stalo tak dávno...

Když se znovu posadila před počítač, našla si opět stránku Školy svaté Alžběty a znovu si začala prohlížet fotogalerii. Pořád to samé – usměvaví studenti s kytarami, v kánoích, na koních, na výletě nebo u vody na rybách. Rychle střídala obrázky různolící mládeže, výstavných budov, průzračného jezera a zasněžených hor, jejichž vrcholky se draly až k blan-kytným nebesům.

Hm, nádhera, pomyslela si sarkasticky.

Brouzdala stránkami, až nakonec klikla i na položku „pracovní příležitosti“. O chvíli později zjistila, že škola hledá pomocníka do kuchyně, údržbáře a učitele.

Sama je učitelka. Navíc nezaměstnaná. Její vzdělání jí umožňuje učit na jakékoliv základní a střední škole v Oregonu. Ani na vteřinu si nepomyslela, že by se o práci ve Svaté Alžbětě mohla skutečně ucházet, přesto si inzerát vytiskla. Proč ne?

To poslední, co teď Shayla potřebuje, je, abys strkala nos do jejích věcí. Určitě má svých starostí dost. Navíc se na škole neocitla náhodou. Je tam z rozhodnutí soudu. Dala ti také velmi jasně najevo, že po tvé společnosti netouží.

Přesto se Julia znovu zamyslela. Kam si jen uložila svůj profesní životopis? Určitě by ji nenajali, kdyby zjistili, že je v příbuzenském vztahu s jednou ze studentek.

Musela by lhát. A to ne jednou.

Použila by svou bývalou oregonskou adresu. To by mělo jít, protože si ještě nezažádala o nový řidičský průkaz. Platí stále pro stát Washington. Tím lépe! Čím větší vzdálenost od bydliště Shay udá, tím menší podezření na ni padne.

Musela by lhát i Edii, ale s tím se vypořádá snadno. S tím má už od puberty bohaté zkušenosti.

Co by získala, kdyby ji na školu skutečně najali? Viděla by Shay každý den. K čemu by to ale bylo dobré?

Na vlastní oči by ses přesvědčila, že je Svatá Alžběta v naprostém pořádku a že se všechny informace, které jsi vyštouřila, zakládají na pravdě. V opačném případě bys mohla Shay pomoci dostat se pryč. Vysvobodila bys svou milovanou sestru z té podezřelé instituce! Celá věc má i svou pragmatickou stránku. Jde přece o celkem zajímavou pracovní nabídku na soukromé škole. I kdybys na Svaté Alžbětě nezůstala déle než měsíc, bude se jméno takového ústavu dobře vyjímat v životopise. Navíc by každý viděl, že stále pracuješ ve školství.

Pokud ovšem nikdo neprokoukne její lež a Shay ji neshodí.

Co si vlastně myslí?

Že svou sestru ze školy unese?

Že je její škola podezřelá, protože působí až příliš dobrým dojmem?

„Huso hloupá,“ napomenula se, zmačkala stránku s inzertem a hodila ji do koše.

„Co přesně znamenalo to varování před mikrofonem a kamerou?“ zeptala se Shay své spolubydlící, jakmile následujícího dne skončilo vyučování. Už přetrpěla společné modlitby, čtyři vyučovací hodiny i totálně trapné setkání studentů po obědě. Teď ji čekaly práce na škole, stejně jako všechny ostatní lidi ze skupiny. Dnes měli čistit stáje, zítra je čekalo lakování kánoí. Následující týden budou opět čistit stáje, možná jim dají za úkol vyleštit a opravit sedla, uzdy a další krámy, které se při jízdě na koni používají. Ve Svaté Alžbětě je zkrátka bez ustání srandy kopec.

„Jsou v těch protipožárních přístrojích,“ pošeptala Nona Shayle, když mířily za zbytkem skupiny ke stájím. Nikdo je nemohl slyšet. Dokonce ani úlisná pomocná asistentka Kaci Donahueová, dlouhonohá bruneta. Shay se zdálo, že se vetře všude. A když ne ona, tak její slizký kamarád Drew Prescott, který si, alespoň podle jeho neustálých extrémně trapných narážek, hojil nějaký vnitřní komplex.

„Kdo ty kamery používá?“ zeptala se Shay.

Nona pokrčila rameny. „Netuším. Možná Lynch, nebo Burdettová..., nějaký jiný úchyl.“ Věnovala Shayle vědoucí pohled.

„Máš na mysli někoho konkrétního?“

Nona zaváhala. „Je jich tu víc.“

„Kdo třeba?“

„Hm... Vlastě nevím,“ vyhrkla, jako by litovala, že nedržela jazyk za zuby. Shayla se ale nehodlala vzdát tak lacino.

„Ale víš.“

Nona neodpověděla. Za nimi se ozvalo křupání několika

párů bot ve sněhu, nad hlavami jim proletělo hejno divokých hus pevně sevřené v útvaru připomínajícím písmeno V.

Shayla to zkusila jinak: „Takže nás sledují úplně všude?“

„Ne. Všude ne.“ Mluvila tiše, Shay ji přes hluk větru sotva slyšela. „Je tu pár míst, kam kamera nedohlédne.“

„A ty víš, kde ta místa jsou?“

„Jasně!“ Nona hrdě přikývla. „Stejně si ale musíš dávat pozor,“ zašeptala a usmála se. Zatvářila se tajemně. „Chodit tu s klukem dá pořádně zabrat.“

„Máš tu kluka? Kde? Kdo to je?“ Shay se na svou spolu- bydlící udiveně zadívala. Neviděla ji s žádným chlapcem, neměla ani žádné jeho fotky na stole. Ani jednou se o nikom nezmínila. Až teď. Mluvila jen o nějakém klukovi doma. Na něj ale spíš nadávala. Shay si už dříve povšimla, že spolu chlapci a děvčata nenápadně flirtují, i když to nebylo povolené. Ale Nona...? „Kdo je to?“ zopakovala.

Nona se zatvářila tajemně jako hrad v Karpatech, Shay si v duchu vybavila seznam všech možných kandidátů. Ethan Slade? Hm, také by si dala říct. Eric Rolfe? Kluk s vojenským sestřihem a blankytně modrýma očima? Kdo ví...? Možná je tím vyvoleným Tim Takasumi nebo Roberto Ortega. Oba měli přístup na ošetřovnu. Shay znala jména všech studentů ve skupině. Naučila se je během neskutečně otravného přijímacího ceremoniálu.

„Tak kdo je to?“ vyzvídala dál Shay.

„Hádej.“

„Nebudu hádat, nikoho tu ještě neznám!“

Nona se zazubila. Podle všeho se Shayle chtěla svým tajemstvím pochlubit. Když však pozdvihla pohled, úsměv se jí okamžitě vytratil ze rtů. „Tiše. Teď ne.“

Jeden z chlapců, vysoký modrooký blondák Zach, se na ně ohlédl přes rameno. Nona rychle zamířila ke dvěma svým kamarádkám, které si až doposud měřily Shay ledovými pohledy. Jmenovaly se Nell a Maeve.

Shay sledovala svou spolubydlící, jak odbíhá za dívkami. Jako by byla ráda, že se Shayly může konečně zbavit. Lhala jí Nona? Mohla si přítele jen vymyslet? Třeba má jen fiktivního kluka, stejně jako si malé děti vymýšlejí kamarády. Anebo chodí se Zachem.

Rozhodně však nechtěla plýtvat časem na pitomých spekulacích.

Komu na tom záleželo?

Rázem však zpozorněla. Jak Nona běžela, povšimla si Shay, že jí z kapsy málem vypadlo cosi černého a lesklého. Vypadalo to jako mobil, iPod nebo digitální fotoaparát. Zkrátka něco striktně zakázaného. Nona se zarazila a tajemný předmět zastrčila hluboko do kapsy. Střelila pohledem k Shayle.

Jejich oči se setkaly. Nona mlčky Shay prosila, aby nikomu nic neříkala.

Shay se na ni dívala pevným pohledem. Nehodlala svou spolubydlící napráskat, zároveň by však chtěla zjistit, co schovává. A jak to na školu dokázala propašovat a utajit to.

Nona se vzápětí opět otočila a doběhla ke svým kamarádkám. Maeve, nazrlá blondýna z Rhode Islandu, byla normální pseudoromantická hysterka. Prý si chtěla podřezat žíly. Na rukou jsou jí snad vidět jizvy. Nell, šestnáctiletá holka z Marin County kousek od San Franciska, měla zase podle všeho pronikavý intelekt a hlavně pořádně prořízlý jazyk.

V tu chvíli se Nona k Shay otočila a zlomyslně se usmála.